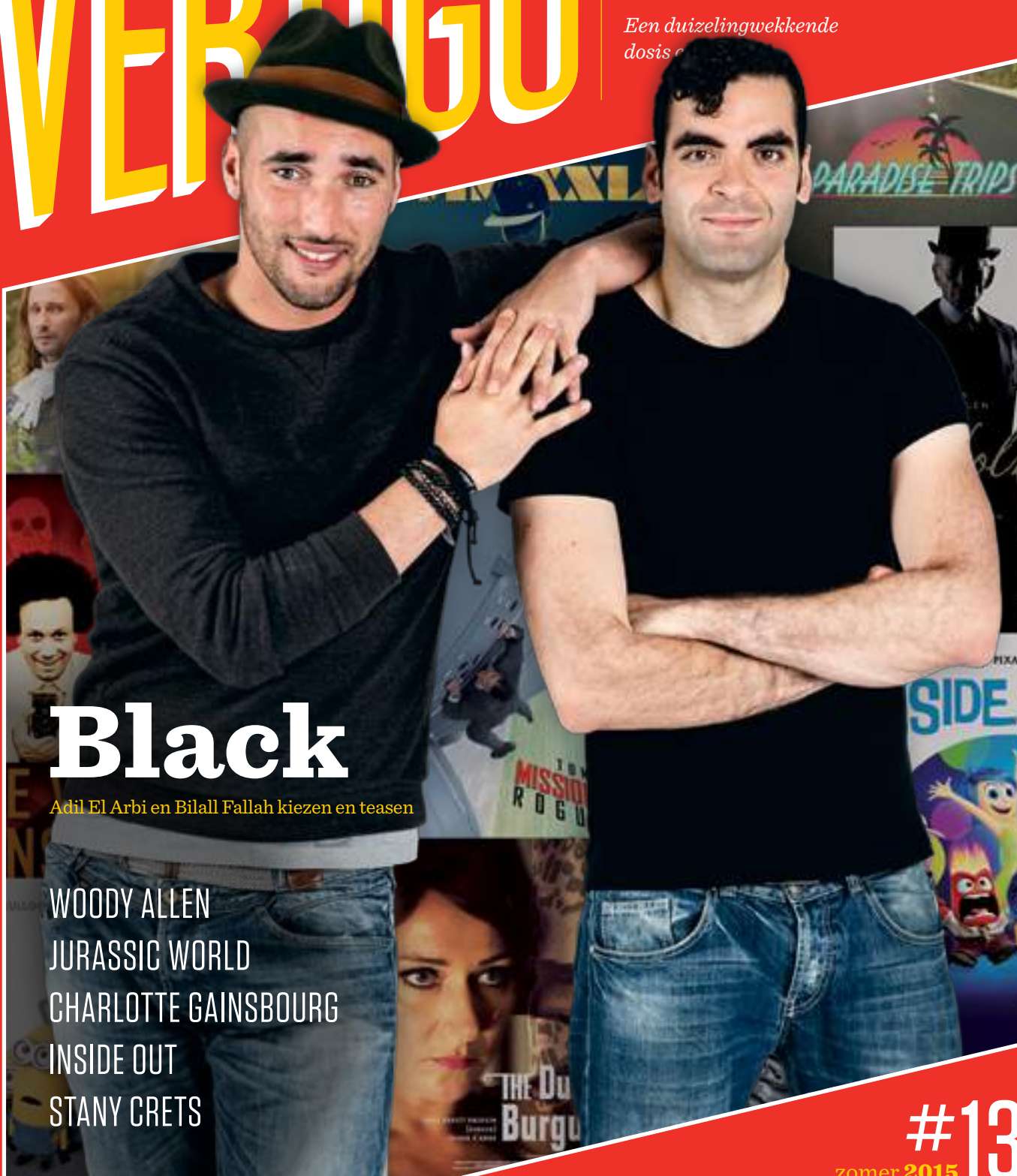

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

Een duizelingwekkende dosis

Black

Adil El Arbi en Bilall Fallah kiezen en teasen

WOODY ALLEN

JURASSIC WORLD

CHARLOTTE GAINSBORG

INSIDE OUT

STANY CRETS

#13

zomer 2015

FROM THE STUDIO THAT BROUGHT YOU
X-MEN: DAYS OF FUTURE PAST

FANTASTIC 4 STIC

TM & © 2015 MARVEL & Subs.

#FANTASTICFOURBE

29 JULI IN DE BIOSCOOP

[FACEBOOK.COM/FANTASTICFOURBE](https://www.facebook.com/fantasticfourbe)

© 2015 TWENTIETH CENTURY FOX

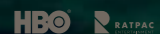
DREAM LARGE. LIVE LARGER.

FAME DOESN'T MEAN A THING WITHOUT YOUR...

entourage

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH HOME BOX OFFICE IN ASSOCIATION WITH RATPAC-DUNE ENTERTAINMENT A CLOSEST TO THE HOLE PRODUCTION A LEVERAGE ENTERTAINMENT PRODUCTION A DOUG ELLIN FILM "ENTOURAGE"
KEVIN CONNOLLY ADRIAN GRENIER KEVIN DILLON JERRY FERRARA AND JEREMY PIVEN EDITED BY JEFF GROTH PRODUCTION DESIGNER CHASE HARLAN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY STEVEN HERBERG, ASC PRODUCERS CO-PRODUCERS ROB WEISS ALLY MUSIKA
EXECUTIVE PRODUCER WAYNE CARMONA BASED ON CHARACTERS CREATED BY DOUG ELLIN STORY BY DOUG ELLIN & ROB WEISS SCREENPLAY BY DOUG ELLIN PRODUCED BY MARK WAHLBERG STEPHEN LEVINSON DOUG ELLIN DIRECTED BY DOUG ELLIN

24 JUNI IN DE BIOSCOOP

Facebook.com/WarnerBrosBelgium

#EntourageBE

FROM THE DIRECTOR OF SHERLOCK HOLMES AND SNATCH

HENRY
CAVILL

ARMIE
HAMMER

ALICIA
VIKANDER

ELIZABETH
DEBICKI

HUGH
AND
GRANT

THE MAN FROM U.N.C.L.E.

A HIGHER CLASS OF HERO

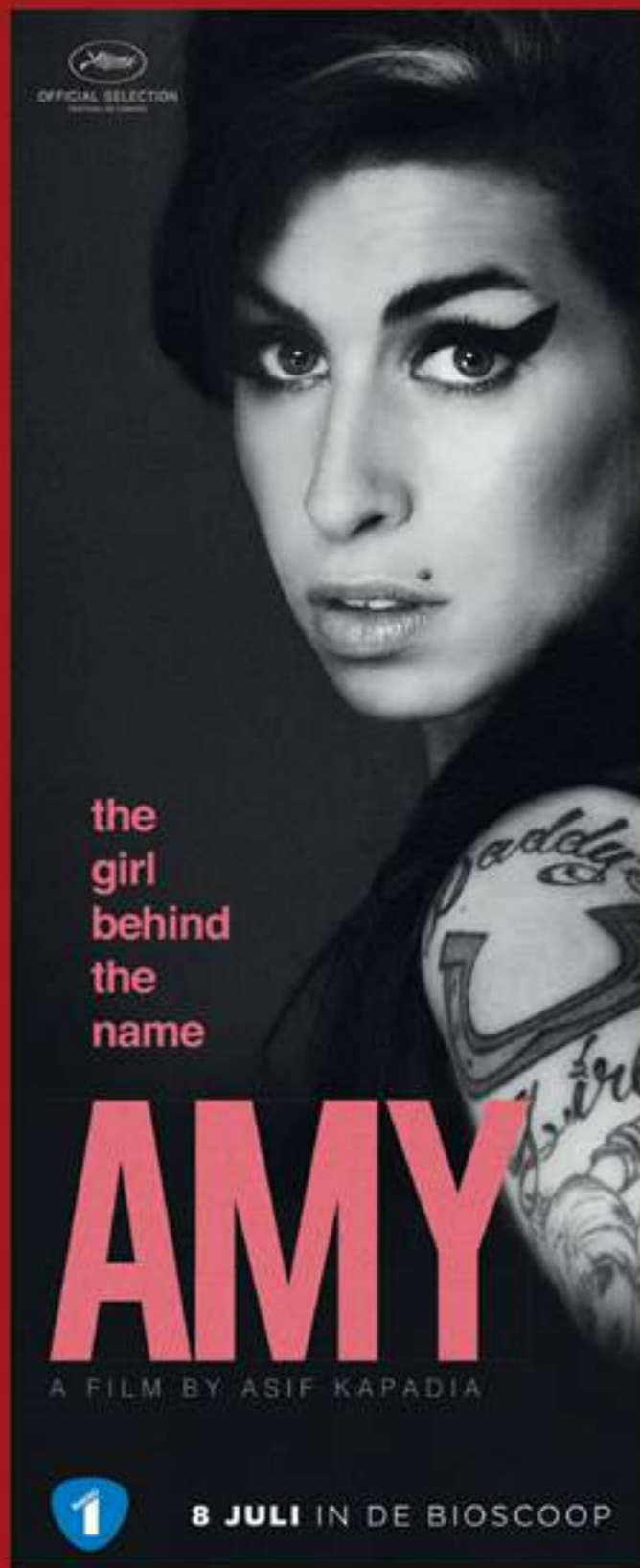
WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
A RITCHE/WIGRAM PRODUCTION A DAVIS ENTERTAINMENT PRODUCTION A GUY RITCHE FILM HENRY CAVILL ARMIE HAMMER ALICIA VIKANDER ELIZABETH DEBICKI
WITH JARED HARRIS AND HUGH GRANT "THE MAN FROM U.N.C.L.E." MUSIC BY DANIEL PEMBERTON COSTUME DESIGNER JOANNA JOHNSTON EDITOR JAMES HERBERT PRODUCTION DESIGNER OLIVER SCHOLL
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JOHN MATHIESON B.S.C. EXECUTIVE PRODUCER DAVID DOBKIN BASED ON THE TELEVISION SERIES "THE MAN FROM U.N.C.L.E." STORY BY JEFF KLEEMAN & DAVID CAMPBELL WILSON AND GUY RITCHE & LIONEL WIGRAM
SCREENPLAY BY GUY RITCHE & LIONEL WIGRAM PRODUCED BY JOHN DAVIS, p.g.a. STEVE CLARK-HALL LIONEL WIGRAM, p.g.a. GUY RITCHE, p.g.a. DIRECTED BY GUY RITCHE

FACEBOOK.COM/WARNERBROSBELGIUM

19 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

Ondersteboven

Anankelijk had ik als titel voor dit voorwoord *Binnenstebuiten* in gedachten. Dat was echter net iets van het goede te veel geweest aangezien ik het graag over *Inside Out* wil hebben, de nieuwste Pixar-parel, die niet alleen mij maar alle Cannes-gangers enkele weken terug in vervoering bracht.

Het doet deugd dat het legendarische animatiebedrijf met dit relaas over de Vijf Emoties van een 11-jarig meisje de maffe middelmaat van recente titels als *Cars 2* en *Brave* achter zich laat en uitpakt met een op alle gebieden verbazingwekkende bioscoopervaring.

Natuurlijk vind je mijn gedetailleerde recensie op *Vertigoweb.be* zodra de prent de Belgische bioscopen bereikt. Eén element kan ik echter niet genoeg onderstrepen: *Inside Out* is het steenharde bewijs dat écht alle soorten cinema tot op het bot kunnen verrassen.

Hoewel zelfs de kneuterigste filmcritici ondertussen overtuigd zijn van Pixars talenten qua *emotional storytelling*, had niemand kunnen voorspellen dat hun nieuwste productie zo'n deining zou creëren op de Croisette. De gesprekken gingen niet alleen over het uitgebreide gesnotter tijdens de screenings, maar ook over de Grote Ideeën van wat in de eerste plaats toch een film voor kinderen zou moeten zijn.

Als een animatieprent — uit Hollywood dan nog — ervoor kan zorgen dat al die doodserieuze journalisten het plotseling honderduit over hun gevoelens hebben, zijn de wonderen werkelijk de (film)wereld nog niet uit. Een opvatting die *Vertigo*-zomergasten Adil El Arbi en Bilal Fallah trouwens duidelijk delen in hun boeiende blik op het bioscoopaanbod van de komende maanden.

Tot in september ... of tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

LAURENT DURIEUX

12.06.15 - 16.08.15

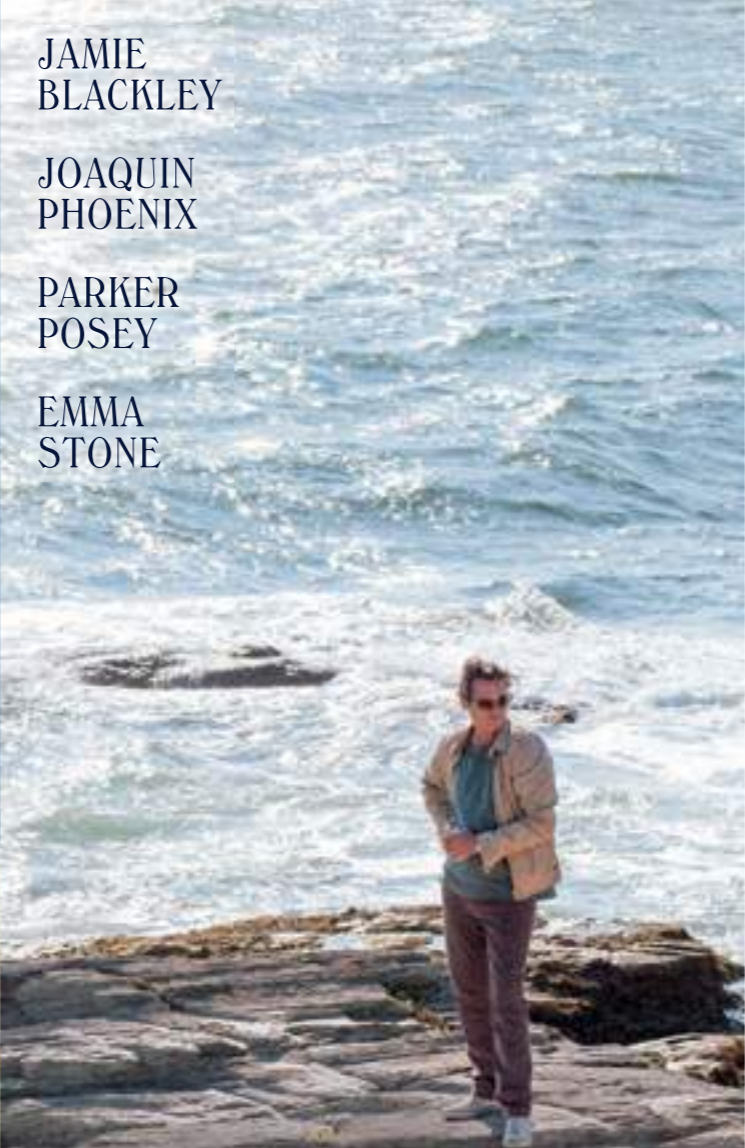

JAMIE
BLACKLEY

JOAQUIN
PHOENIX

PARKER
POSEY

EMMA
STONE

IRRATIONAL MAN

WRITTEN AND DIRECTED BY
WOODY ALLEN

5 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

WWW.PARADISOFILMS.EU

© 2015 GRAVIER PRODUCTIONS, INC.

14

22

61

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Kurt Vandemaele, Hannes Dedeurwaerder
Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts,
Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman,
Ive Stevenheydens, Dominic Zehnder, Sophie Stefens, Inke Hutse, Bert Lesaffer

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Werner Van den Bergh, Matthieu Van Steenkiste

GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck – www.wouterdeboek.com

FOTOGRAFEN Jo Voets, Greetje van Buggenhout

ILLUSTRATOR Gilles Vranckx

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe)

www.facebook.com/VERTIGObe

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT

Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 10

ACHTER DE SCHERMEN

Jutta Smeyers gaat voor gegoten 11

FILMFAN

Jozefien Van Beek in de ban van horror 12

CLOSE-UP

BLACK

Adil El Arbi, Bilall Fallah en de zomer 14

THE DUKE OF BURGUNDY

Ná het orgasme met Peter Strickland 20

JURASSIC WORLD

Dino's zetten park andermaal op stelten 22

IRRATIONAL MAN

Woody Allen en de grote levensvragen 26

LEE & CINDY C.

Stany Crets mengt genres 30

HANGIJZER

Army of Darkness of de bios-etiquette herbekeken 32

THE KING'S GARDENS

Alan Rickman over Kate en Matthias 36

INSIDE OUT

Pixar geeft gevoelens kleur 38

WHILE WE'RE YOUNG

Noem Noah Baumbach geen hipster 42

EVERY THING WILL BE FINE

Charlotte Gainsbourg barst los 44

QUE VIVA EISENSTEIN!

Peter Greenaway loves Sergej Eisenstein 48

LAURENT DURIEUX

Het Brusselse postertalent 50

SPECTRUM

De filmacrobatieën van Lancaster en Godard 54

PARADISE TRIPS

Gene Bervoets en Jeroen Perceval gaan voluit 56

POINT OF VIEW

RECENSIES

Spy, La loi du marché, Pitch Perfect 2, The Diary of a Teenage Girl, Dheepan 61

BESTE.FILM.OOIT.

37°2 le matin: Zonneslag verzekerd 62

03
JUNI

TERRAS- & ZOMERFILMS

STUK Kunstencentrum Leuven en elders

In juni presenteert Cinema Zed gratis filmpareltjes in een zomerse setting en in de vakantiemaanden is er openluchtcinema op spannende locaties.

08
JUNI

BE.SCENE

Kunstencentrum Buda Kortrijk (tot 11/6)

De Belgische docu-scene wordt vier dagen lang gevierd met vertoningen van *Kosmos*, *Brussels Wild*, *What about Eric* en *N: The Madness of Reason*.

11
JUNI

WACKEN 3D

Kinopolis

Begin maar al te headbangen, want het grootste Europese metalfestival spat binnenkort eenmalig van het witte doek. En dat in drie glorieuze dimensies!

23
JUNI

GRADUATION

Sphinx Cinema Gent

De afstudeerprojecten van de KASK-filmstudenten in première. Kun je er niet bij zijn? Ze worden van 24 tot 28/6 ook vertoond in KASKcinema en de Bijlokecampus.

26
JUNI

COCA-COLA DRIVE-IN MOVIES

De Nekker Mechelen en Bobbejaanland Lichtaart (tot 28/8)

Naar goede gewoonte kun je ook dit jaar dankzij Utopolis vanuit je wagen een filmtopper meepikken. Er staan drie B's centraal: beach, bar en blockbusters!

ACHTER DE SCHERMEN

Achter de wolken

Kleedster Jutta Smeyers doet kostuums perfect passen

tekst **KURT VANDEMAELE** foto **JO VOETS**

Bij de productie van een film moet werkelijk aan alles gedacht worden. Ook aan de kostuums bijvoorbeeld. Als het om een hedendaags verhaal zoals *Achter de wolken* gaat, worden er geen kleren ontworpen, maar wel gekocht.

De debuutfilm van Cecilia Verheyden is een bewerking van een toneelstuk dat Chris Lomme en Jo De Meyere meer dan 300 keer opvoerden. "Waardoor die personages echt in hun lijf zaten", vertelt costumière Vanessa Evrard. "Chris en Jo zijn bovendien ongeveer even oud als hun personages, maar ze hebben wel een andere kledingstijl. Chris kleedt zich een stuk hipper dan de vrouw die ze in de film speelt."

Evrard kiest doorgaans voor elk personage een eigen kleurenpalet. Voor het personage van Lomme waren dat vooral beige tinten, goud, paars en vuil groen. Ze is een vrouw met stijl, die na de begrafenis van haar man ontdekt dat ze nog verliefd kan worden.

Omdat de costumière niet bij elke opname aanwezig zijn, lopen er tijdens de opnames kleedsters rond. Zoals Jutta Smeyers hier. Zij zorgt ervoor dat ieder kledingstuk dat wordt aangetrokken goed zit en volledig overeenstemt met de dingen die het personage vroeger of later draagt.

En als de muren dezelfde kleur hebben als de outfit van de hoofdrolspeler, dan moet er ofwel een laagje verf ofwel een ander kostuum aan te pas komen. ▣

VANAF 10 FEBRUARI 2016 IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

30
JUNI

TERMINATOR NIGHT

Kinopolis

Beleef tijdens een unieke avond de originele *Terminator* en aansluitend *Terminator Genisys*, het nieuwste avontuur van Schwarzie als de blikken moordmachine.

04
JULI

CREATURE FEATURES

Cinema Zuid Antwerpen

De hele zomervakantie kun je elke zaterdag de akeligste, glibberigste en venijnigste wezens aanschouwen in deze reeks niet te missen monsterfilms.

16
JULI

EVERYMAN LIVE NT

Utopolis Mechelen

12 *Years a Slave*-topper Chiwetel Ejiofor speelt in deze Britse theaterproductie een succesvolle man die De Dood moet overtuigen om zijn leven te sparen.

28
JULI

ALL WORK ALL PLAY

Kinopolis

Deze documentaire biedt een unieke blik op het gametoernooi Intel Extreme Masters. Het wordt onmiddellijk gevolgd door een live eSports-spektakel.

24
AUG

DRIVE-IN-MOVIE KOERSEL

Parking Jeugdhuis Club 9 Koersel (tot 30/8)

Nestel je dankzij Club 9 en TheRoxyTheatre in je voertuig of op het terras om onder een zomerse sterrenhemel op een unieke manier films te bekijken.

28
AUG

ENTER THE DRAGONS

Cinematek Brussel

Een B-to-Z-double bill van Offscreen in het teken van Oost-west-actiekruisbestuivingen *The Stranger and the Gunfighter* (1974) en *The Man from Hong Kong* (1975)

FILMFAN

Jozefien Van Beek

Eind mei verscheen het tweede nummer van *Oogst*, het onafhankelijke tijdschrift met aandacht voor beeldende kunst, literatuur én film. Hoofdredactrice — en oud-*Vertigo*-journaliste — **Jozefien Van Beek** vertoeft dan ook graag in het duister van de bioscoopzaal.

tekst BRITT VALKENBORGHs foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

De laatste film die je in de bioscoop zag?

JOZEFIEN VAN BEEK: “Dat was de horrorprent *It Follows* van David Robert Mitchell. Het genre intrigeert me al vanaf mijn kindertijd. Destijds deedde geen enkele vriendin die fascinatie en ook nu vind ik bijna geen vrouwen die fan zijn. In een artikel in de nieuwe *Oogst* probeer ik te achterhalen waar die vreemde interesse voor horror vandaan komt. Ik denk dat ik de oorzaak heb gevonden. Nee, ik verklap ze niet. Koop het nieuwe nummer maar. (lacht)”

Gaan beeldende kunst en film voor jou hand in hand?

“Absoluut. Ik vind het altijd een grote meerwaarde als het werk van een kunstenaar verwijst naar een andere kunstav. De beelden van Nicolas Karakatsanis in *Rundskop* vond ik bijvoorbeeld subliem; pure clair-obscur in de stijl van Caravaggio. Voor het tweede nummer van *Oogst* maakte Karakatsanis — die bekendstaat als de *prince of darkness* — een verbaazingwekkend licht beeld.”

Is het boek altijd beter dan de film?

“Helaas is dat voor mij persoonlijk vaak het geval. Maar ik leer uit mijn fouten en weet intussen dat je

niet te snel naar de verfilming mag kijken nadat je overdonderd werd door het boek. Dat eindigt altijd in teleurstelling.

De uitzondering bevestigt de regel natuurlijk. *A Clockwork Orange* vind ik een fenomenale verfilming. Mijn favoriete jeugdfilm, *Romeo + Juliet* van Baz Luhrmann, stelde ook niet teleur. Het geeft een meerwaarde als je een oud, universeel verhaal sterk kunt vertalen naar het heden.”

De meest overschatte film ooit?

“Dit in *Vertigo* zeggen, is als vloeken in de kerk, maar Fellini's *La dolce vita* mocht voor mij minstens een uur korter. Hetzelfde verhaal kan je makkelijk veel sneller vertellen, toch? De film leek wel een eeuwigheid te duren. Goed, misschien hóórde die verveling wel bij het gevoel van leegte. Maar misschien ook niet. (lacht)”

Voor mij maakt of kraakt het scenario een film. Uiteindelijk valt alles daarop terug, want het bepaalt zowel de acteerpresetaties als de geloofwaardigheid.”

Met welke regisseur zou je graag een namiddag koffiedrinken?

“Als tiener had ik waarschijnlijk Quentin Tarantino geantwoord, maar nu denk ik eerder aan Martin Scorsese. Die kent de

“LA DOLCE VITA MOCHT MINSTENS EEN UUR KORTER”

filmgeschiedenis door en door en heeft echt iets te vertellen. Ondanks zijn omstrede imago lijkt ook Woody Allen een interessante persoon om een babbel mee te doen. Zijn visie op het leven en zijn neurosen boeien me mateloos.”

De laatste film die je aangenaam verraste?

“Een recente film komt niet meteen in me op, maar ik denk spontaan terug aan een invloedrijk bioscoopbezoek van jaren terug. Ik moet een prille tiener geweest zijn toen ik samen met een vriendin naar *Notting Hill* wilde gaan kijken in de bioscoop.

Per ongeluk stapten we de verkeerde zaal binnen. Het scherm werd ingenomen door een prachtige begingeneriek met bombastische kleuren en er werd Spaans gesproken. Natuurlijk kon dit onmogelijk de Hugh Grant-komedie zijn, maar intussen was het te laat om nog beleefd de zaal uit te lopen.

Uiteindelijk bleek dat we naar *Todo sobre mi madre* van Pedro Almodóvar aan het kijken waren. De eerste keer dat ik besepte: ‘Wow, films kunnen ook écht goed zijn.’”

@Bvalkenborghs

www.oogstmagazine.com

CLOSE-UP

BLACK

UNUSUAL SUSPECTS

Op hun tweede langspeler *Black* is het nog wachten tot november. Regieduo **Adil El Arbi** en **Bilall Fallah** trakteert *Vertigo* alvast op een exclusief voorproefje. Maar eerst: een eigenzinnige tocht doorheen het bioscoopaanbod tijdens de zomermaanden. “Pixar is *the shit*, yo!”

tekst EWUOD CEULEMANS

De bioscopen staan in juni, juli en augustus traditiegetrouw bol van het Hollywood-entertainment. Ook nu barst de releselijst van de superheldenfilms, sequels, remakes en reboots. Maar Adil El Arbi (36) en Bilall Fallah (39), de regisseurs van het succesvolle *Image*, kijken graag verder dan de *usual suspects*. “Remakes,

daar moet ik niets van weten”, zegt slimste mens ter wereld El Arbi.

Op een terras in thuisstad Brussel — het decor van zowel *Image* als opvolger *Black* — vertelt het tweetal welke zomerfilms dit jaar wél hun nieuwsgierigheid prikkelen. Een verrassende vooruitblik, waarin scepsis en enthousiasme hand in hand gaan.

17/06

KIDNAPPING FREDDY HEINEKEN

KORT: Amerikaanse remake van de Nederlandse succesfilm *De Heineken ontvoering*.

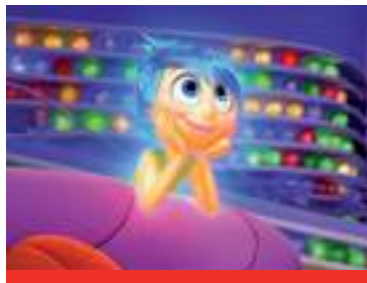
ADIL EL ARBI: “Ik ben benieuwd wat dit gaat geven. Het origineel was al heel Amerikaans. (*Aarzelt*) Ik vond het wel een goede film, daar niet van. Alleen de soundtrack was een beetje geforceerd,

met die synthesizerstrijkers ... Ik ben benieuwd of Daniel Alfredson, de Zweedse regisseur van de *Millennium*-sequels, hier iets eigenzinnigs van kan maken. Een remake heeft wat mij betreft enkel zin als je iets vernieuwends doet en er een andere draai aan kunt geven. Maar misschien lukt dat hier wel, net omdat de Nederlandse versie al zo Hollywoodiaans was. Sterke cast, in ieder geval: Sam Worthington, Anthony Hopkins en Jim Sturgess, dat is een hoop toptalent bij elkaar.”

24/06

INSIDE OUT

KORT: Pixar-prent waarin de emoties van een jong meisje de vorm van bizarre figuurtjes aannemen.

BILALL FALLAH: “Pixar is de max, Pixar is *the shit*, yo!”
EL ARBI: “Pixar biedt nog steeds het allerbeste op het vlak van animatie. De scenario’s zijn altijd ongelooflijk goed en het ziet er stevast fantastisch uit.”

FALLAH: “Ik weet nog niet goed wat ik van het verhaal moet verwachten, maar ik ben wel blij dat het geen vervolgfilm is.”

EL ARBI: “*Monsters University* en *Cars 2* waren niet geweldig, maar dit geeft Pixar de kans om nog eens het torenhoge niveau van de *Toy Story*-films te bereiken — *Toy Story 2* en *3* waren trouwens zeldzaam goede sequels. En dan zit *Up*-brein Pete Docter nog eens in de regiestoel, dat kan alleen maar kwaliteit opleveren. Zijn films zitten zó goed en zelfs zo realistisch in elkaar dat je bijna vergeet dat je naar computerbeelden zit te kijken.”

24/06

ENTOURAGE

KORT: De succesvolle HBO-serie over de Hollywoodavonturen van een hecht vriendenclubje wordt voortgezet op het grote scherm.

EL ARBI & FALLAH: “*Entourage!* Wij zijn grote fans van de serie.”

EL ARBI: “Het is misschien wat vreemd om zo’n succesvolle serie voort te zetten met een bioscoopfilm, maar dat wil

niets zeggen. Wij houden van de personages, en zijn dus benieuwd naar wat er met hen gebeurt. Als de film half zo goed is als de serie, zal het dik de moeite zijn.”

FALLAH: “Comedy en drama zitten perfect samen in *Entourage*. En op basis van de trailers denk ik niet dat de film veel zal afwijken van de serie. Dat wil toch wat zeggen over de kwaliteit.”

EL ARBI: “Doug Ellin, het brein achter de reeks, schreef en regisseerde de film. En de cast is ook helemaal dezelfde. Dat kan bijna niet tegenvallen!”

01/07

THE KING'S GARDENS

KORT: *Die Hard*-slechterik Alan Rickman regisseert Matthias Schoenaerts en Kate Winslet in een kostuumdrama dat zich afspeelt in Versailles.

FALLAH: “De voor-naamste reden om dit te gaan *checken*, is de *Schoenie* natuurlijk!”

EL ARBI: “Ik heb veel respect voor de keuzes die Schoenaerts maakt. Ik dacht even dat hij steeds getypecast zou worden als de

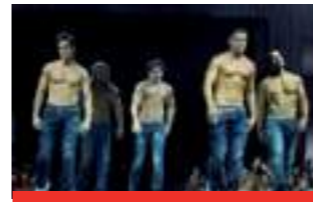
agressieve *dude* die kopstoten geeft. *De rouille et d’os* en *The Drop* waren keigoed, maar er zat weinig variatie in zijn personages. Toen ik de trailer van *The King's Gardens* zag, dacht ik echter: ‘Cool!’ Zelfs zijn stem is anders. Ook in *Suite française* en *Far from the Madding Crowd* gooide hij het over een andere boeg. En één slechte recensie uit *The Guardian*: *fuck* dat.”

FALLAH: “Ik vind het interessant om hem te zien in zo’n kostuumdrama. Ik ben ook benieuwd naar Rickman als regisseur.”

08/07

MAGIC MIKE XXL

KORT: Channing Tatum gaat weer uit de kleren in het vervolg op *Magic Mike*.

FALLAH: “Dit gaan we sowieso bekijken, al was het maar als extra motivatie om vaker te gaan fitnesssen! Nee, even serieus: *Magic Mike* ben ik destijds gaan zien omdat Steven Soderbergh die had gemaakt. Best wel

jammer dat hij nu niet meer in de regiestoel zit.”

EL ARBI: “Maar de cast is wel steengoed. Channing Tatum is een acteur die boeiende keuzes blijft maken. Hij moet dit soort films ook niet meer doen. Dat hij gemotiveerd is voor een vervolg op *Magic Mike*, wil zeggen dat er iets interessants in zit.”

08/07

MINIONS

KORT: De eerste sololanspeler van de gele helpertjes uit de *Despicable Me*-franchise.

EL ARBI: “Ook die film ga ik bekijken, gewoon omdat die ventjes zo leuk zijn. Ik vraag me wel af hoe men er een volledige langspeelfilm mee gaat vullen, maar dat wil niet zeggen dat

het niet plezierig kan worden. Een leuk weetje trouwens: de acteurs die de stemmen van de Minions inspreken, zijn twee Fransmannen, Pierre Coffin en Chris Renaud. Vandaar hun grappige accentjes. En ook al zeggen ze geen enkel verstaanbaar woord, ze hebben wel emoties. Het is maf hoe ze met de gelaatsuitdrukkingen van die simpele wezentjes zo’n scala aan expressieve gevoelens kunnen creëren.”

05/08

MISSION: IMPOSSIBLE – ROGUE NATION

KORT: Tom Cruise kruipt voor de vijfde keer in de huid van geheimagent Ethan Hunt.

EL ARBI: “De eerste *Mission: Impossible*, van Brian De Palma, was fantastisch. Daarna is het misgegaan. De tweede van John Woo, dat was *bullshit*.”

FALLAH: “En J.J. Abrams is een geniale regisseur, die jonge en frisse films maakt, maar *Mission: Impossible III* vond ik ook écht slecht. De vierde, *Ghost Protocol*, was dan verrassend genoeg weer keigoed. *The Incredibles*-regisseur Brad Bird lengde de stijl van de eerste aan met wat humor. En ook deel vijf ziet er — afgaand op de trailer — goed uit.”

EL ARBI: “Over Christopher McQuarrie’s kwaliteiten als regisseur ben ik nog niet helemaal zeker. Maar ik ben wel fan van *The Usual Suspects*, waarvoor hij het scenario schreef. En dan die cast: Tom Cruise, Jeremy Renner, Simon Pegg ... Dat zal wel de moeite zijn!”

05/08

IRRATIONAL MAN

KORT: Een uitgebluste universiteitsprofessor herleeft wanneer hij een jonge studente ontmoet.

EL ARBI: “Een nieuwe Woody Allen? Daar zit ik niet écht op te wachten. Ik ben nooit een grote fan geweest. Allen maakt altijd neurotische praatfilms, en wie de hoofdrol ook speelt, het

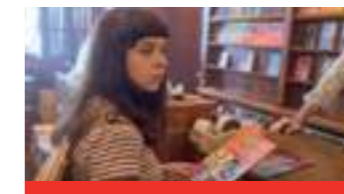
hoofdpersonage is altijd opnieuw ... Woody Allen.”

FALLAH: “Maar hij is wél een onderschatte regisseur. Hij maakt films waarvoor je een beetje moeite moet doen, maar als je ze bekijkt, kunnen ze je wel verrassen. We moeten onszelf misschien overtuigen om naar *Irrational Man* te gaan kijken, maar wie weet komen we erg tevreden weer buiten.”

12/08

THE DIARY OF A TEENAGE GIRL

KORT: Verfilming van de gelijknamige graphic novel over een meisje dat een relatie aanknoopt met de minnaar van haar moeder.

EL ARBI: “Het begin van deze film hebben we al gezien bij ons productiehuis Caviar. Hij staat op dezelfde harde schijf als die van *Black*. En dat begin zag er héél goed uit (*lacht*).”

FALLAH: “We hadden de film evengoed helemaal kunnen bekijken, maar we willen wachten op de bioscoopervaring.”
EL ARBI: “Er is een positieve buzz rond de film, en hij viel in de prijzen op Sundance én de Berlinale. Ik ben ook fan van hoofdrolspeler Alexander Skarsgård. En Kristen Wiig is een onderschatte actrice. Dit moeten we gewoon gaan zien.”

11/11 BLACK

KORT: Een grootstedelijk liefdesverhaal waarmee El Arbi en Fallah hun talent willen bevestigen.

Image is nog geen jaar oud, maar in november staan El Arbi en Fallah er al met hun nieuwe film: *Black*. “We waren ongelooflijk ongeduldig natuurlijk, en we hebben een ongelooflijke *drive* om films te maken”, vertelt Fallah. “Maar dat *Black* binnenkort al wordt uitgebracht, komt ook door een samenloop van omstandigheden”, vult El Arbi aan. “Het was een project dat al lang in de steigers stond, en we kregen de vraag om de film te regisseren nog voordat de opnames van *Image* begonnen waren.”

De twee regisseurs zitten nu midden in de postproductie. De laatste loodjes wegen het zwaarst, maar ze hebben er alle vertrouwen in dat hun tweede prent de eerste op alle vlakken zal overtreffen. “Bij *Image* waren we razend ambitieus, maar wisten we nog niet goed waar we aan begonnen. We hebben veel fouten

gemaakt en daar hebben we bijzonder veel uit geleerd.”

“*Black* is veel beter voorbereid”, vervolgt Fallah. “We hebben hard gewerkt aan het scenario en alles uitgebreid doorgenomen met de cast. Die hebben we trouwens gevonden via ons eigen castingbureau, dat we samen met Nabil Mallat (*de hoofdacteur uit Image, nvdr.*) hebben opgericht. Hij heeft 450 jongeren verzameld op straat, en daar hebben we de zestien beste uitgekozen. Supergetalenteerde gasten.”

Qua thematiek sluit hun nieuwe film perfect aan bij de vorige, ook al is het verhaal gebaseerd op twee boeken van jeugdschrijver Dirk Bracke. “Het is een Romeo & Juliet-verhaal dat zich afspeelt tussen stadsbendes uit de Brusselse *quartiers*. Het hoofdpersonage, Mavela, is een zwart meisje uit de Black Bronx-bende van de Matongé-wijk. Zij wordt verliefd op een Marokkaanse jongen, die in een bende uit Molenbeek zit, de 1080'ers”

Dus: een donker liefdesverhaal, met een coming of age-kantje. El Arbi: “In

zo'n bende voel je je belangrijk, word je geaccepteerd. Maar als meisje blijf je ook altijd een object in het door mannen gedomineerde milieu.”

Romantiek gaat gepaard met een ruwe stijl in *Black*. “Het wordt een heel realistische film. Er zijn in het Brusselse zo'n 35 jeugdbendes, met leden van 12 tot 19 jaar. Vaak zijn ze ook heel gewelddadig. Het aantal bende gerelateerde moorden is de laatste jaren flink gestegen”, zegt El Arbi.

“Wie *Image* al een rauwe film vond, zal van deze prent helemaal onder de indruk zijn. We wilden hetzelfde gevoel creëren als Fernando Meirelles in *Cidade de Deus*, over jongeren in de Braziliaanse favela's”, legt Fallah uit. “Daarnaast willen we dat Brussel echt een personage wordt in onze films, zoals New York dat is in de films van Spike Lee, Martin Scorsese en Sidney Lumet.”

Aan ambitie geen gebrek dus. “We willen de best mogelijke film maken. En als we geen succes hebben, *fuck* dat. Wij zijn er blij mee.”

@Ewoud51

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
 “MAGIC MIKE XXL” CHANNING TATUM MATT BOMER JOE MANGANIELLO KEVIN NASH ADAM RODRIGUEZ GABRIEL IGLESIAS AMBER HEARD DONALD GLOVER WITH ANDIE MACDOWELL
 ELIZABETH BANKS AND JADA PINKETT SMITH CASTING BY CARMEN CUBA, C.S.A. MUSIC SUPERVISOR SEASON KENT COSTUME DESIGNER CHRISTOPHER PETERSON PRODUCTION DESIGNER HOWARD CUMMINGS EXECUTIVE PRODUCER STEVEN SODERBERGH
 WRITTEN BY REID CAROLIN PRODUCED BY NICK WECHSLER GREGORY JACOBS CHANNING TATUM REID CAROLIN DIRECTED BY GREGORY JACOBS

#MagicMikeBE Facebook.com/MagicMikeBelgium

WARNER BROS. PICTURES
 ©2015 Warner Bros. Inc. All Rights Reserved.

13 JULI IN DE BIOSCOOP

THE DUKE OF BURGUNDY

De passie en de pijn

Met *Berberian Sound Studio* bracht de Britse scenarist-regisseur Peter Strickland een ode aan de typisch Italiaanse *giallo*-thriller. Zijn cultstatus zal alleen maar toenemen door opvolger *The Duke of Burgundy*, een eerbetoon aan de erotische cinema van de jaren zeventig. Verwacht echter geen softpornopastiche. “Ik wou de momenten ná het orgasme tonen.”

tekst STEVEN TUFFIN

Nee, dat heb je bij het verkeerde eind.” Niet meteen een goede manier om een interview te beginnen, zou je denken. Gelukkig is Peter Strickland (42) niet van de kwaadsten. Als ik zeg dat zijn sm-romance *The Duke of Burgundy* geïnspireerd lijkt op de Belgische horror-klassieker *Daughters of Darkness*, geeft hij me eerst gespeeld streng ongelijk, om daarna grinnikend zijn zin af te maken. “Maar als je wilt, vertel ik van welke films ik wel ‘geleend’ heb.”

Het lijstje dat volgt is eerder lang. Naast respectabele klassiekers als *L'année dernière à Marienbad* (1961) van Alain Resnais en *Belle du jour* (1967) van Luis Buñuel passeren heel wat bedenkelijker titels de revue. Eén

naam duikt meermaals op, die van Jess Franco. De Spaanse regisseur stond in de tweede helft van de vorige eeuw bekend als ‘de Europese Ed Wood’. Niet alleen vanwege zijn hoge productiviteit en voorliefde voor *all things exploitation*, maar ook omwille van zijn fenomenale gebrek aan talent.

Strickland gaat niet akkoord met dat waardeoordeel. “Ik denk niet in ‘goed’ en ‘slecht’. Franco’s oeuvre was voor mij vooral ‘anders’. En zonder zijn *Venus in Furs* had ik *The Duke of Burgundy* waarschijnlijk nooit gemaakt.” De derde langspeler van de Brit past ook perfect in de categorie ‘anders’. Het intrigerende relaas van een lesbisch koppel dat zich verliest in sadomasochistische spelletjes gaat gepaard met een hypnotiserende structuur, een

overdonderende klankband en onwezenlijke natuurtaferelen.

Wederzijdse toestemming

“Platte pastiche interesseert me niet”, legt Strickland uit. “Ik speel graag met clichés en archetypes uit de filmgeschiedenis. Ditmaal zette ik het idee van de domina uit films als *Ilsa, She Wolf of the SS* op zijn kop. Vandaar dat ik mijn hoofdpersonage laat snurken en haar in haar pyjama toon. De meeste films bouwen op naar een climax. Ik wou de momenten ná het orgasme tonen. Alleen op die manier kom je tot de essentie.”

Na een tijdje blijkt dat de bazige Cynthia helemaal niet zo’n fan is van de pijnlijke praktijken, het is vooral haar partner Evelyn die ernaar verlangt. “Dat is voor mij de kern van de zaak”, aldus

Strickland. “Ik wou iets zeggen over de dynamiek in relaties. Iedereen brengt offers voor de liefde. Dat kan gaan van het loslaten van een kindervens over het opgeven van een job tot het verhuizen naar een andere stad. Op zich allemaal onschuldige zaken, maar soms vraag ik me af waar de grens tussen compromis en dwang ligt.”

Eén ding wil Strickland koste wat het kost vermijden. “Ik hoop dat niemand Evelyn als ziek of gestoord ervaart. Ze gaat misschien ver, maar ze is een volwassen vrouw en in mijn ogen mag ze doen wat ze wil, zolang degene met wie ze het doet akkoord gaat.” Met die opmerking neemt hij afstand van *box office*-kanon *50 Shades of Grey*, waarin geïmpliceerd wordt dat sm-beoefenaars psychische problemen hebben. “Wat

een afschuwelijke film en wat een grove belediging voor het wereldje.”

All the way

Hoewel *The Duke of Burgundy* een piepkleine productie is, wist Strickland met Sidse Babett Knudsen een echte ster te strikken. De Deense actrice schopte het tot kleine schermgodin met haar vertolking van een rijzende politica in de hitreeks *Borgen*. Toch speelde die factor niet mee toen Strickland haar castte.

“Ik ben waarschijnlijk de enige persoon ter wereld die de serie nog niet gezien heeft. Sidse las mijn scenario, wou me ontmoeten en schudde me de hand. Zo simpel was het. Ik had het script bewust veel explicieter gemaakt, waardoor veel actrices afhaakten. Op

die manier wist ik wat voor vlees ik in de kuip had. Sidse wou zich duidelijk helemaal smijten. Dat we bovendien een handvol *Borgen*-fans zullen choqueren, is aangenaam meegenomen.”

VANAF 17 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» SADO MASO-MOVIES

Zweeppjes, leren pakken en ander kinky materiaal duiken wel vaker op in de bioscoop. Op Vertigoweb.be vind je een robuuste reeks films waarin sadomasochisme een, eh, dominante rol speelt.

JURASSIC WORLD

PARK OP STELTEN

Tweeëntwintig jaar na *Jurassic Park* is de franchise aan een nieuw hoofdstuk toe. Paniek in het dino-pretpark, zo zou je *Jurassic World* kort kunnen samenvatten. *Vertigo* vloog naar New Orleans voor een zeldzaam kijkje op de set.

tekst RUBEN VAN EIJL

Een accreditatie, een paspoort, een paspoortkopie, een perspas en een embargoformulier: er komt wat bij kijken om de filmlocatie van *Jurassic World* in Louisiana te mogen betreden. Zo vreemd is dat niet. De studio bestaat uit een aantal lege hangars op NASA-terrein, en dat is voor de Amerikaanse overheid natuurlijk altijd gevoelige materie. Enkele wantrouwige blikken op mijn paperassen en een kort ‘Clear!’ later krijgen we toegang tot het voormalige ruimtevaartterrein. Maar voor de poort openzwaait en ook maar één dino in zicht komt, wordt nog even elk toestel met een camera in bewaring genomen. Geen glimp van een rekwisiet of een set zal vroegtijdig gelekt worden.

Verstandig beleid, want de verleiding een snapshot te nemen steekt al de kop op in de wachtkamer waarin de verzamelde pers even wordt weggestoken. Met de belangrijkste voertuigen, wapens en *concept art* uit de film geëtaleerd, is dit een walhalla voor *Jurassic Park*-adepten. Een landkaartje en fictieve personeelspassen roepen helemaal de sfeer op van een echt Amerikaans pretpark, maar dan eentje met dino’s. Precies zoals we het gedroomd hadden na die eerste film.

Nobeles onbekende
Daar gaat het natuurlijk om in dit vierde hoofdstuk van de *Jurassic*-saga, vertelt hoofdrolspeelster Bryce Dallas Howard (*The Village*). “De droom van

John Hammond uit het eerste deel is uitgekomen. *Jurassic Park* is nu een volledig functionerend pretpark, waar dagelijks 25.000 mensen komen kijken naar attracties met levende dinosauriërs. Ik speel Claire, de operations manager van *Jurassic World*, die verantwoordelijk is voor de veiligheid.”

De roodharige actrice staat ons te woord in een set die de controlekamer moet verbeelden, vol beeldschermen waarop het park nauwlettend in de gaten wordt gehouden. Dat de veiligheidsvoorzorgen om de set te betreden zo strikt zijn, is niet overbodig, benadrukt ze. “Mijn zontje van zeven probeerde bij een bezoek een polsbandje met een dino te stelen. Ik heb hem het doen teruggeven. Verder is hij een lieve jongen, hoor.”

Chris Pratt, die we treffen we in een beboste set, kijkt niet van op van het verhaal van zijn tegenspeelster. “Ik heb al heel wat *props* gestolen”, grinnikt de *Guardians of the Galaxy*-ster. “Het is belangrijk om dat vooral niet in de laatste week te doen, want dan verwachten de bazen het. Je moet vroeger toeslaan. Geloof me: ik heb geweldige spul nu!”

Toen Steven Spielberg in 1993 *Jurassic Park* uitbracht, serveerde hij grensverleggende cinema. CGI stond nog in de kinderschoenen, maar special effects-gigant Industrial Light and Magic (ILM) dreef zijn computers tot het uiterste, met een verbluffend resultaat. De prehistorische beesten oogden zo realistisch dat ze een nieuwe

maatstaf werden. Pratt herinnert het zich levendig: “Ik was veertien toen deel één werd gelanceerd, en zag hem op date. Perfecte prent voor die leeftijd. Als je veertien bent, dan kan een film bepalend zijn voor je filmliefde. Het voelt surrealistisch aan dat ik nu zelf meespeel. Ik heb al mijn vrienden en hun moeders gebeld toen ik de rol kreeg.”

De nobele onbekende Colin Trevorrow — of bent u een van de weinigen die *Safety Not Guaranteed* gezien hebben? — kreeg de prestigieuze klus toegewezen *Jurassic World* te regisseren. Ook hij haalt met plezier herinneringen op aan zijn kennismaking met de dinowereld. “Toen ik *Jurassic Park* zag, was ik zestien. Ik had net mijn rijbewijs. Dan beleef je

films anders dan in je pre-tienerjaren. Ik dacht op dat moment al aan regisseren, en bekeek de prent dan ook vanuit het standpunt van een filmnerd. Ik ontleedde bijvoorbeeld hoe Spielberg een shot maakte van een mug.”

Het is verbazingwekkend dat er geen grotere naam aan de gigantische regieklus verbonden is. Zelfs de crew worstelde met de vraag waarom niet J.J. Abrams of Steven Spielberg zelf op de regiestoel plaatsnam. “We wisten dat Colin een echte verhalenverteller was toen we zijn eerste film bekeken”, verdedigt producent van het eerste uur Frank Marshall de keuze. “Maar inderdaad: sommige medewerkers die al vijftig jaar in de business zitten, keken hem de eerste dag aan met een

blik die vooral uitdrukte: ‘Gaat die kerel onze film maken?’ Hij heeft ze snel overtuigd. Colin is opgegroeid met de franchise en wilde absoluut dat dit vierde deel geen herhalingsoefening werd. Hij weet precies wat hij doet, en heeft het script ook volledig herschreven.”

Mensen in dinopakjes

Of de vleiende woorden ook daadwerkelijk betekenen dat Trevorrow een briljante film heeft gemaakt, moet nog blijken. De verwachtingen zijn ook nu weer groot, want het publiek wil elke keer overweldigd worden en het gevoel van het origineel opnieuw ervaren. De regisseur heeft alle vertrouwen in de technologische vernieuwing: “We hebben het nu anders aangepakt en maken onze dino’s met *motion capture*. Er lopen op de set dus mensen in groene pakjes rond, die acteren als een dinosaurus, waarna hun bewegingen digitaal worden vertaald naar ‘echte’ dino’s. Dat ziet er levensecht uit, en je voelt het gewicht ook meer, net zoals in *Dawn of the Planet of the Apes*.”

Toch was het geen gemakkelijke beslissing om zo te werken, geeft Trevorrow toe. “Zowel ik als Spielberg

twijfelden. Op bezoek bij ILM kregen we echter een man in raptorkostuum te zien, en die was zó overtuigend dat we meteen verkocht waren. Maar ook de oudere technieken zitten nog in de film hoor, zoals *animatronics* en super-de-luxe CGI, en qua sets zijn we heel fysiek te werk gegaan. Je ziet tegenwoordig zo veel digitale sets, maar wij hebben echt veel gebouwd.”

“Dat heeft ook een nadeel”, lacht Pratt, die voor één scène effectief moest motorrijden en niet voor een *green screen* doen alsof. “Ik weet niet hoe of waarom, maar elke keer als ik op een motorfiets stap, heb ik een ongeluk. Ook deze keer ben ik flink gecrasht. Die motor was er helemaal aan, maar zelf landde ik na een paar koprollen in de modder. Ik zweer het je, als ik ooit zo’n ding koop, wordt dat mijn dood.”

Horror

Ongeacht de verfijning van de dino’s moesten de makers ook met grof geschut komen om opnieuw te imponeren. Dat betekent: nieuwe dino’s, want zelfs een vijfjarige kent de impact van een T-Rex ondertussen. “Dus hebben we de wetenschappers in het park een nieuwe dino laten

mutteren”, lacht Trevorrow. “Zoiets was in de eerste films al met kikker-DNA gedaan, maar nu pakken ze het groter aan. Meer vertel ik nog niet. (*mysterieus lachje*) Het is in elk geval de bedoeling dat we jullie flink de stuipen op het lijf jagen. Daarom hebben we nu ook de mosasaurus, een waterdino, binnengehaald, een heel eng beest.” En hij belooft: “Er mag in tegenstelling tot de voorgaande delen dan wel romantiek in het avontuur zitten, de tweede helft van de film zal voor veel mensen als een horrorfilm aanvoelen.”

Benieuwd of we na 10 juni nog buiten durven komen. ▣

VANAF 10 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Rubenfilm

» DINO-DOLHEID

Aan *Jurassic Park*-fans geen gebrek op de *Vertigo*-redactie. Online zal je dan ook allerlei soorten stukken over de Spielberg-klassieker en diens sequels aantreffen.

KINEPOLIS® &

VERTIGO

presenteren

Sneak PREVIEW

9/6
14/7
11/8
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van Kinepolis en Vertigo is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinepolis Antwerpen.

Info & tickets: [kinepolis.be/sneak](https://www.kinepolis.be/sneak)

IRRATIONAL MAN

“Mijn leven is al 75 jaar om zeep”

Leven en dood. Liefde en lust. Schuld en boete. In *Irrational Man* — over een uitgebluste universiteitsprofessor en een kwieke jongedame — zet **Woody Allen** zijn tanden weer in de grote thema's des levens.

“Aan het eind van de rit komt Magere Hein je toch halen.”

tekst RUBEN NOLLET

Woody Allen denkt graag na over het bestaan. De ene keer doet hij dat met een grijns op het gezicht (*Love and Death*), de andere kiest hij voor een dramatische aanpak (*Crimes and Misdemeanors*) en soms gaat hij de thrillertoer op (*Match Point*). Met *Irrational Man* vist de cineast in die drie vijvers tegelijk.

Joaquin Phoenix kruipt in de huid van Abe Lucas, een professor filosofie die zich voortsleept door het leven sinds hij zijn ambitie en idealisme is kwijtgeraakt. Wanneer hij een zomercursus geeft aan een kleine universiteit in Maine ontmoet hij Jill (Emma Stone), een studente met een compleet tegenovergesteld karakter. De jongedame raakt gefascineerd door de donkere denkbeelden van de docent en

zo ontstaat een vriendschap die naar een onverwachte plek leidt. Een plek die bovendien gevaarlijker is dan je zou denken.

De dood speelt een belangrijke rol in het verhaal, en daar heeft Allen een goede reden voor: “De eerste grote levensvraag waar ik mee worstelde, was: ‘Waarom moeten we sterven?’. Ik was toen een jaar of vijf en kon het maar niet vatten. Dat heeft een ingrijpend effect op me gehad. Mijn moeder heeft me vaak gezegd dat ik tot mijn vijfde een lief en innemend kind was, maar daarna veranderde in een gemeen, bitter en onaangenaam joch. (*lacht*) Volgens mij maakte het besef dat het ooit zou eindigen me depressief en kregelig.”

Waarom hebt u religie altijd afgewezen?

Voor veel mensen is dat net een troost.

WOODY ALLEN: “Mij heeft het nooit aangesproken. Ik ben opgegroeid in een joods gezin, maar ik heb het idee van een goddelijke macht altijd belachelijk en onnozel gevonden. Dat geldt trouwens voor alles wat zogezegd een antwoord moet geven op de ultieme vraag. Predikanten, filosofen, kunstenaars, goeroes: ze proberen je allemaal een schijnwerkelijkheid te verkopen. Weten dat je ooit zal sterven, is een bittere pil om te slikken. Net daarom is het zo gemakkelijk om mensen op te lichten.”

Waarom is filosofie oplichterij?

“Omdat filosofen beweren dat ze de zin van het leven kennen. Neem nu iemand als Jean-Paul Sartre. Volgens hem kun je ervoor kiezen het leven zinvol of zinloos te noemen. Dat klinkt mooi, maar uiteindelijk zijn het maar woorden. Het leven gaat verder en je wordt onder de voet gelopen.

Hoe briljant Plato, Nietzsche, Wittgenstein en alle andere grote denkers hun gedachten ook formuleerden, aan het eind van de rit komt Magere Hein je halen. En daar kun je niets aan doen. Sommigen zeggen dat de dood niet het einde van het leven is, maar een deel ervan. (*rolt met de ogen*) Dat is ook maar een verhaaltje voor het slapengaan. Uiteindelijk moeten we allemaal leven met die ene vreselijke waarheid.”

Hoe doet u dat?

“Ik zoek zoveel mogelijk afleiding. Ik verzin manieren om er niet aan te moeten denken. Jij doet dat met journalistiek, ik doe dat met mijn films of met mijn klarinet. Ik hou mezelf bezig met dwaze kleine probleempjes als ‘Kan ik Emma Stone overtuigen om mee te spelen in mijn film?’, dat soort dingen. (*lacht*) Maar wie kan het eigenlijk iets schelen? Het is allemaal maar verstrooiing.

Vandaar dat cultuur zo’n belangrijke rol in ons leven speelt. Je kunt je tv opzetten en je verliezen in een serie of een sportwedstrijd. Je kunt Fred Astaire anderhalf uur zien dansen. Maar dat verandert niets aan de essentie. De dichter W.H. Auden omschreef het mooi: de dood is het verre geluid van donder tijdens een picknick. Vroeg of laat is het feestje voorbij. Dat besef ik dus al bijna 75 jaar en het heeft mijn leven om zeep geholpen. (*grijnst*)”

Biedt de liefde soelaas?

“Dat is al evenzeer verstrooiing. Je ontmoet iemand, het klikt, het is heel opwindend en je kunt aan niets anders denken. Maar meestal loopt het na verloop van tijd spaak. Als het blijft duren, vind je inderdaad wat soelaas bij elkaar. Maar na 30 jaar huwelijk zie je plots een vlekje op een hersenscan. Dan kan je vrouw je wel troosten, maar dat is niet meer dan een pleistertje. Je wordt er niet beter van.”

Kunstenaars zeggen graag dat hun werk hen onsterfelijk zal maken.

“Het katholicisme van de intellectueel. Ik zeg vaak: ik leef liever verder in mijn appartement dan in het hart en de herinneringen van mijn publiek. Artiesten hebben het altijd over hun nalatenschap. Dat heeft geen enkele betekenis. Het maakt niets uit of alle werken van Shakespeare, Beethoven en Michelangelo op je naam staan. Als je sterft, keer je terug naar wie je was voor je geboorte.”

U hoopt toch ten minste in de herinnering van uw kinderen verder te leven?

“Niet echt. Natuurlijk doe je je best om je kinderen op te voeden en zoveel mogelijk levenswijsheid mee te geven. Je hoopt dat ze zichzelf door het leven zullen slaan. Maar ook zij zullen sterven. Tennessee Williams noemde het ‘de donkere mars’.”

Als ik u zo bezig hoor, kan ik enkel denken: hoe is deze man ooit komiek geworden?

“(lachje) Het is genetisch. Vraag me niet waarom, maar ik ben altijd grappig geweest. Zo zit ik blijkbaar in elkaar, ik heb het niet geleerd of nagestreefd. Het komt er gewoon zo uit bij mij. Als we op school iets moesten schrijven, wilde de leraar mijn opstel stevast voorlezen aan de klas. En op mijn zestiende verdiende ik al geld door grappen te verzinnen voor de krant. Ik streek zelfs meer op dan mijn vader.

Ik ben er sindsdien niet meer mee opgehouden. Maar het was puur geluk. Zonder dat ene talent zou ik waarschijnlijk in de voetsporen van mijn vader zijn gestapt: taxichauffeur, barman, ober, dat soort dingen. Ik had namelijk niets

anders te bieden. Ik stelde niets voor als student. Al mijn vrienden werden arts, advocaat of boekhouder, ik werd van de universiteit gegooid.”

In de film argumenteert iemand dat je je leven zin kunt geven door een moord te plegen. Zou dat helpen?

“Als ik begon te moorden, zou ik op mijn eentje overblijven op de wereld. (grijnst) Zo kun je niet leven. Je moet vasthouden aan een stabiel en normaler bestaan. Volgens Tolstoj wordt het leven mogelijk gemaakt door de middenklasse, en dat klopt. Het lijkt aantrekkelijk om een theatrale existentialist te zijn die graag risico’s neemt, maar uiteindelijk willen we allemaal een regulier bestaan. Dat is ook beter voor de wereld. Het alternatief is waanzin.”

Het is niet de eerste keer dat u een verhaal vertelt over moraliteit en misdaad. Wat trekt u aan in dat thema?

“Het is een uitgelezen manier om het over de belangrijke levensvragen te hebben. Wat is de zin van het leven? Welke rol speelt de dood? Hoe moreel is het om een leven te nemen? Hoe ga je met

schuldgevoelens om? Daarom wordt dit soort verhalen al duizenden jaren verteld. Het Griekse drama ging er al over, Shakespeare vond het mateloos boeiend, Alfred Hitchcock ook, en ga zo maar door. Misdaad, moord en verraad zijn de peper en het zout van drama.”

Moet een regisseur zich aan een bepaalde moraliteit houden of is alles toegelaten?

“Ik vind dat moraliteit een plaats heeft in cinema, ja. Behalve in Hollywood dan. (lacht)”

VANAF 5 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» STONE SPREEKT

Na *Magic in the Moonlight* doet Woody Allen voor *Irrational Man* opnieuw een beroep op de aanzienlijke talenten van Emma Stone. Wat zij over die ervaring te vertellen heeft, lees je op Vertigoweb.be.

LOST RIVER

Het regiedebuut van
Ryan Gosling!

VANAF 26 JUNI OP DVD

TIMBUKTU

Een film van
Abderrahmane Sissako
7 Cesars (o.a. beste film,
beste regisseur, beste scenario)
Oscarnominatie voor beste
buitenlandse film

VANAF 31 JULI OP DVD EN BLU-RAY

BIG EYES

De nieuwe film
van Tim Burton
met Christoph Waltz
en Amy Adams
(Golden Globe voor beste actrice)

VANAF 31 JULI OP DVD

ZURICH

Een film van
Sacha Polak

VANAF 26 JUNI OP DVD

LEE & CINDY C.

ZONDER OORKLEPPEN

Is *Lee & Cindy C.* een komedie, een romance of een muzikaal drama? Niets van dat alles volgens kersverse filmmaker **Stany Crets**. De bekende kop kroop achter de camera om een onderhoudende genremix te maken mét een boodschap. “We mogen elkaar niet te snel beoordelen.”

tekst JIMMY VAN DER VELDE

Stany Crets (50) houdt van uitdagingen. Een snelle blik op 's mans carrière leert dat ronddwalen in een veilige comfortzone niet zijn ding is. Van theatervoorstellingen over televisieprogramma's tot musicalproducties: hij gaat waar zijn creatief hart hem leidt. “Wat ik nog niet gedaan heb, wil ik ooit eens doen”, luidt het kordaat, en nu was het dus tijd om te debuten als filmmaker. Het idee sluimerde al langer bij de acteur-regisseur. “De goesting was er voor het eerst toen ik als vijftienjarige een Super 8-camera bemachtigde. En twintig jaar terug probeerde ik een stuk van de Blauwe Maandag Compagnie te verfilmen, maar kreeg ik het deksel op de neus.” Met *Lee & Cindy C.* vond Crets een filmproject waarin hij resoluut geloofde. Hij moest en zou het tegendraadse verhaal van een amateuristische grungerocker (Bert Verbeke) en een populaire schlagerzangeres (Ann Van den Broeck) naar het witte doek brengen.

Grote hoop losers

Crets vond het uitgangspunt heel herkenbaar. “Hoge en lagere cultuur wantrouwen elkaar, tot ze elkaar ontmoeten op café. Dan blijkt dat iedereen best legitieme redenen heeft om zijn of haar ding te doen en vallen de oogkleppen af. Ook ik geloofde lang in de schlagerstereotypen, maar dat veranderde volledig toen Willy

Sommers in 1995 de set van *Raf & Ronny* bezocht. Hij tokkelde in een hoekje op een gitaar en veranderde plotsklaps in een mens van vlees en bloed.”

Al kun je *Lee & Cindy C.* interpreteren als een kritiek op het *fake* karakter van het Vlaamse bv-landschap, Crets beschouwt de film eerder als een satire op de showbizwereld. “Ik viseer niemand, maar mensen uit het vak zullen zeker dingen herkennen. Arrogante impresario's, bijvoorbeeld. (*lacht*) Ik hoop vooral dat de kijker één ding onthoudt: dat we elkaar niet te snel mogen beoordelen. Ook ik ben daar in het verleden het slachtoffer van geweest. Je maakt in het begin van je carrière enkele grappige dingen, en voor je het weet sta je decennialang te boek als komiek. Als je dan plots een musical regisseert, zijn de mensen compleet in de war. Terwijl we uiteindelijk toch allemaal gewoon één grote hoop losers bij elkaar zijn. (*schatert*)”

Ook op zijn langspeeldebuut plakt Crets niet graag een etiket. Noem *Lee & Cindy C.* een romantische komedie en hij steigert. “Ik vind het zeer moeilijk om de film te definiëren. Geef mij maar de gulden middenweg, films die zowel toegankelijk als diepgravend zijn. Neem nu *American Beauty*: enorm geestig, maar het gaat ook wel over een vent met een fikse midlifecrisis. Je wordt geëntertand én aan het denken gezet.”

Smaken verschillen

Het financieren van een prent die zich niet makkelijk laat categoriseren, bleek geen lachertje. Zeker niet omdat de subsidieaanvraag op het scenario steunde. “Met een komisch verhaal bots je al snel op duizend-en-één smaken”, zucht Crets. “Jos vindt het plat, Jef vindt het hilarisch en Janine vindt het vrouwonvriendelijk. Wat moet je daarmee? Je kan toch niet bij elke mop vermelden hoe ze geïnterpreteerd moet worden.”

Uiteindelijk kreeg Crets toch de nodige centen en na zijn eerste filmavontuur is hij vol lof over de Vlaamse filmindustrie. “Ze functioneert goed en het doet deugd dat commerciële projecten steeds vaker steun krijgen.” Hij heeft de smaak dan ook flink te pakken en broedt ondertussen al op nieuwe plannen. “Het zal waarschijnlijk nog enkele jaren duren, maar die tweede film zal er komen!”

VANAF 1 JULI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» OBSTAKELROMANCES

Lee en Cindy C. zijn niet de eerste filmgeliefden die met de nodige hindernissen geconfronteerd worden. Op Vertigoweb.be vind je een selectie van andere moeizame liefdeshistories.

HANGIJZER

ARMY OF DARKNESS

Wanneer we de filmzaal binnenwandelen, staan we nog amper stil bij ons gedrag. We kiezen een zetel, wachten op de duisternis en laten ons meeslepen. Toch gebeurt er van alles — en niet alleen op het witte doek. Een blik op de bioscoop-etiquette en hoe die transformeert, muteert en explodeert.

tekst BERT LESAFFER illustratie GILLES VRANCKX

Op de jongste editie van Film Fest Gent uitte de Amerikaanse auteur en scenarist Brett Easton Ellis zijn verbazing over de beleefdheid van het Vlaamse publiek tijdens de vertoning van *The Loft*. Gedurende de hele openingsfilm hoorde hij geen gemor, maar na afloop was er wél applaus. Het zijn twee zaken waar je een Amerikaans publiek bij de première van een erbarmelijke film niet op zal betrappen.

Wie ooit in de Verenigde Staten naar de bioscoop is geweest, weet dat er een cultureel verschil bestaat. De Amerikanen laten het niet na te juichen, te zuchten, te applaudisseren, zich te verkleeden of volledige maaltijden te nuttigen.

Het lijkt te passen in de Amerikaanse uitroepteken-cultuur, waarin de expressieknop net iets hoger staat. Wij, met onze beletselteken-cultuur, wachten ... enigszins ... af ... wat de andere doet voor we zelf uitdrukking geven aan onze gevoelens.

Het geeft aan dat film kijken in een bioscoop een ambigue ervaring is, en dat er culturele verschillen bestaan in de manier waarop die beleefd en uitgedrukt wordt. De cinema-ervaring is tegelijk samen en alleen, publiek en privé, stil en avontuurlijk. We delen een ruimte en een scherm, maar de film bereikt ieders zintuigen afzonderlijk. We lachen apart, maar hebben samen plezier. We huilen stiekem, maar zijn samen ontroerd. We zitten geparkeerd in ons stoeltje, maar reizen samen naar een andere wereld.

Die sfeer is meestal onzichtbaar, net omdat we elkaar ruimte schenken om de film optimaal te beleven. Er heerst een zekere etiquette: we zakken wat onderuit om de persoon achter ons het zicht niet te ontnemen, we knabbelen met de mond toe, we stampen niet tegen het stoeltje voor ons en we beperken het gefluister tot een absoluut minimum.

Jump scare

Toch zijn er voorbeelden van bioscoopervaringen die afwijken van de regel, waarbij zelfs de introverte Belg zijn reserves laat gaan, zich overlevert aan de collectieve beleving en gewillig meegaat in een andere gedragscode. Misschien ligt daar wel de sleutel tot een bioscoop-etiquette die een meer gezamenlijke beleving duldt.

Op sommige festivals is participatie meer regel dan uitzondering. Tijdens het Brussels Internationaal Festival van de Fantastische Film (BIFFF) bijvoorbeeld wordt de filmzaal een grote woonkamer waarin iedereen zijn gevatste commentaar mag lossen. In de loop der jaren is er zelfs een zekere code ontstaan, waarbij bepaalde horrorclichés beantwoord worden met geijkte kreten. Wanneer een

personage naar een overduidelijk gevaarlijke plaats gaat, scandeert de harde kern festivalgangers 'N'y va pas!' Er wordt gehoest wanneer iemand een sigaret opsteekt en gehuild als een wolf bij het beeld van een volle maan. Het zorgt voor een specifieke filmbeleving, waarbij de stille genietter een offer moet brengen.

Het is geen toeval dat zulke fenomenen zich geënt hebben op genres, die vaak een fysieke reactie bij de kijker teweegbrengen. Dat is het expliciete streven van de horrorfilm: angstige anticipatie en *jump scares*. Meer zelfs: die reacties kunnen besmettelijk zijn. Nooit harder geschrokken van je buurman die opspringt dan van het schrik-effect zelf? Ook de collectieve lach is daarbij nooit veraf. Soms fladdert een lachgolf door de zaal als ontlading bij een geslaagd schrikmoment. Het optimaliseert de sfeer gegarandeerd.

Aanstekelijke lach

Bij griezelfilms heeft de bioscoopzaal de functie van een veilige ruimte. Wat er op het scherm ook gebeurt, het gestandaardiseerde concept van de cinema roept vertrouwen op. De kans dat iemand zich onder je stoeltje verstopt, is niet erg groot.

Het collectieve biedt soelaas, maar kan in omgekeerde richting de prikkel van angst dempen. Een filmzaal die dat soort instant vertrouwen ontnemt (een buitenlandse cinema met andere gebruiken, een lege zaal op jij en die ene persoon na) kan de horror-ervaring dan weer verrijken. Soms springt het gevoel van onveiligheid van het scherm naar de stoel. Sommige acteurs spelen daar met plezier op in. Anthony Hopkins vroeg na een screening van *The Silence of the Lambs* de kijker achter zich grijnzend wat hij van de film vond.

Naast horrorfilms horen ook komedies fysieke reacties uit te lokken. De lach is echter meer dan een lichamelijk fenomeen, hij heeft ook een sociale functie. Bekijk dezelfde komedie in je eentje en in groep en je zal merken dat we in groep frequenter, luider en breder lachen. Ook lachen is aanstekelijk. En het gebeurt spontaan, misschien omdat we onbewust een *Mexican laugh wave* willen opstarten.

Alsof ons lichaam aanstuurt op de juiste sfeer. Resultaat: een komedie wordt grappiger in een volle bioscoopzaal.

Overigens is er nog een ander genre dat fysieke reacties hoort op te wekken: porno. Sinds de opkomst van de vhs is het genre nagenoeg volledig verschoven van een publieke context naar de privésfeer. De vraag is dus of de collectieve ervaring de beleving naar een hoger niveau tilt. Bij KASKcinema werd de test gedaan met de *porno chic*-film *The Opening of Misty Beethoven*. Aanvankelijk gniffelde iedereen met de clichés van het genre, maar eenmaal gewenning optrad, maakte het gegrinnik plaats voor een vreemde sfeer van opwindend en ongemak. Europese gedragscodes op hun best, dus.

Spontaan applaus

De onvrijwillige reacties van ons lichaam hangen uiteraard samen met onze appreciatie van de film. Lachen we bij een komedie, schrikken we op bij een griezelfilm, dan zijn die in hun opzet geslaagd. Hoe meer mensen in de zaal dat doen, hoe intenser het gevoel wordt. De collectieve beleving versterkt het effect.

Maar waarom laten we niet collectief en bewust onze waardering of onze afkeur blijken voor een film? In het theater vinden we het normaal dat we applaudisseren, omdat de acteurs aanwezig zijn. Vanuit de cinema horen de regisseur en de acteurs het applaus meestal niet, dus doen we het niet. Maar wat dan met de *peer-to-peer*-appreciatie waar we via het internet en sociale media maar geen genoeg van krijgen? Waarom kan die ook niet live geuit worden? Kunnen we onze bescheidenheid niet overstijgen en ons enthousiasme collectief delen door na de film te applaudisseren? Kunnen we onze degout, *Cannes-style*, niet laten blijken met een deftig boegeroep tijdens de eindgeneriek? Is het niet mogelijk dat aan de etiquette van de cinemazaal een cultuur van appreciatie gekoppeld wordt?

Misschien kunnen we nog wat leren van die Amerikanen. En dan graag ook een vol bord spaghetti tijdens de film. 🍝

@bertlesaffer

CLIFF CURTIS

JAMES ROLLESTON

THE DARK HORSE

A FILM BY JAMES NAPIER ROBERTSON
PRODUCED BY TOM HERN

★★★★

Zonder twijfel één van de beste films uit Nieuw-Zeeland van de voorbije jaren.

Once Were Warriors meets *Shine*.

DIANA WICHEL,
NEW ZEALAND LISTENER

★★★★

Een sterk en hartverwarmend verhaal.

DE VOLKSKRANT

★★★★

Een rauw en ontroerend drama.

DE FILMKRANT

AUDIENCE AWARD ROTTERDAM 2015
ÉÉN VAN DE PUBLIEKSLIEVELINGEN MOOOV 2015

vanaf 10/6 in de bioscoop

de grote

VERTIGO ZOMERENQUÊTE

Doe mee en maak kans op een duoticket voor *Crimson Peak*, de nieuwe spookhuisprent van Guillermo del Toro!

SURF NAAR
VERTIGOWEB.BE

THE KING'S GARDENS

KUNST EN CHAOS

Van Hans Gruber in *Die Hard* over Colonel Brandon in *Sense and Sensibility* tot Severus Snape in de *Harry Potter*-films: **Alan Rickman** is als acteur een bijzonder bezig baasje. Voor zijn tweede film als regisseur, het historische drama *The King's Gardens*, ging hij in zee met Kate Winslet én Matthias Schoenaerts. "Hij is alles wat je van een acteur verlangt."

tekst JIMMY VAN DER VELDE

Ik was niet beschikbaar." Dat simpele antwoord geeft Alan Rickman op de vraag waarom hij pas zeventien jaar na *The Winter Guest* opnieuw achter de camera kroop. "Je hebt al snel anderhalf jaar nodig om een film voor te bereiden en te draaien. Zo'n gat vind je als acteur niet snel in je agenda."

Na jaren van vruchteloos zoeken liet hij zijn oog vallen op *The King's Gardens*, een romance tussen twee getalenteerde tuinarchitecten die het landgoed van Versailles moeten inrichten voor Lodewijk XIV. De 69-jarige Brit was dol op het scenario. Niet vanwege de historische setting, maar vanwege de moderne toets die scenariste Alison Deegan aan het verhaal gaf.

"Centraal staan twee personen die een vorm van emotionele gelijkheid moeten bereiken om samen te kunnen

zijn. Ik vond dat een zeer intrigerende hedendaagse benadering", klinkt het gepassioneerd.

Glazen plafond

Om de twee tortelduifjes gestalte te geven had de acteur-regisseur nood aan hoofdrolspelers met allure. Voor de charmante en geniale tuinkunstenaar André Le Notre sloeg hij niemand minder dan Matthias Schoenaerts aan de haak. Rickman was zeer onder de indruk van de tour de force die de Antwerpenaar uithaalde in *De rouille et d'os*. Toen hij bij een eerste ontmoeting een joviale, glimlachende man aantrof, was de samenwerking beklonken.

Wat vindt een legende als Rickman van het acteertalent van 'onze' Matthias? "Hij is alles wat je van een acteur verlangt", klinkt het vol lof. "Hij kent geen vrees. Hij is voorbereid, gefocust,

genereus en deinst er niet voor terug om een ingetogen rol neer te zetten. Hij toont ook interesse voor het werk van de regisseur. Kortom, hij is een geweldig acteur en persoon."

Schoenaerts vormde op de set een perfect team met Oscarwinnares Kate Winslet, die een eeuwigheid geleden naast Rickman speelde in *Sense and Sensibility*. De filmmaker wist dan ook perfect dat ze alles in haar mars had om Sabine De Barra te vertolken, een vrouw die haar mannetje kan staan in een wereld vol ego's en testosteron.

"Kate is niet bang om haar handen vuil te maken. Je moet haar ook niet twee keer vragen om in ijskoud water te springen", getuigt de cineast. Winslet had meer vrijheid dan Schoenaerts, want haar personage was niet gebaseerd op een historische figuur. "Veel research kwam er voor haar dan ook niet bij te

pas. Ze moest zich enkel inleven in het bestaan van een alleenstaande moeder."

Net als in *The Winter Guest* vormt een bewonderenswaardige vrouw dus het kloppende hart van de film. Puur toeval, volgens de *Die Hard*-schurk. Niettemin is hij er rotsvast van overtuigd dat er nood is aan meer sterke, vrouwelijke hoofdrollen, zeker nu het debat over genderongelijkheid in Hollywood en andere filmcontreien vurig woedt.

"Studio's nemen niet graag risico's. Maar het is ook aan de schrijvers om te beseffen dat er buitengewone artiestes rondlopen als Kate." Is er verandering op til? "Al jaren, maar het komt er maar niet van. Kijk naar *Alien*, *Thelma & Louise* en *Erin Brockovich*, stuk voor stuk films met sterke vrouwenrollen. Het is puur een kwestie van stereotypes vermijden en een gezonde dosis verbeelding."

Vrij spel

"Wees trouw aan jezelf!" Als er één les is die je uit *The King's Gardens* moet trekken, dan is het die, volgens Rickman. Het is belangrijk dat je net als De Barra en Le Notre je talenten en je persoonlijkheid niet verloochent. Daarom is hij ook geen regisseur die met ijzeren hand regeert op de filmset. Hij geeft acteurs vrij spel om zijn of haar personage naar eigen wens te kneden en te vormen. Door het hanteren van een open dialoog en vage richtlijnen laat hij opzettelijk ruimte voor interpretatie.

Rickman hecht dan ook veel belang aan creativiteit. "Het vloeit voort uit discipline en vrijheid. Als je een balans tussen die twee vindt, zal je creatieve geest ontluiken. Dat is een waardevol advies dat ik elke jonge acteur meegeef." Daarbij komt volgens hem vaak een

onvermijdelijke dosis chaos kijken. "Kunst kan niet bestaan zonder chaos. Iedereen moet ervan proeven. Neem nu Picasso. Dat was een geweldige tekenaar tot hij alles overhoop gooide. (lacht)" ■

VANAF 1 JULI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» PUIKENFESTIVAL

Ter ere van de indrukwekkende reeks namaakkapsels in *The King's Gardens* bieden we op Vertigoweb.be een selectie van de meest memorabele haarstukken die het witte doek reeds sierden.

INSIDE OUT

GEKLEURDE GEVOELENS

Speurende vissen, ambitieuze ratten, eenzame robots: de animatietoppers ten huize Pixar kunnen met hun *magic touch* werkelijk elk personage onvergetelijk maken. Toch lijken ze de lat met *Inside Out* – over vijf bekvechtende Emoties in het hoofd van een 11-jarig meisje – wel heel hoog te leggen. “Maar dit gaat níét over een depressie.”

tekst STEVEN TUFFIN

Ronnie Del Carmen wist niet wat hem overkwam toen Pete Docter, de Pixar-ster achter *Monsters Inc.* en *Up*, hem vroeg coregisseur te worden van diens volgende project. “Onze samenwerking ten tijde van *Up* was fantastisch verlopen, daar niet van. Toch had ik het gevoel dat ik simpelweg mijn job als *story supervisor* had gedaan. Hij wou echter dat we ditmaal alle facetten van de productie samen overzagen. En wie was ik om hem tegen te spreken? (lacht)”

Toen Docter vertelde wat hij voor ogen had, namelijk een verhaal over de gevoels- en gedachtewereld van de 11-jarige Riley, besepte Del Carmen dat hij een extra troef in huis had. “Mijn dochter is ouder dan die van Pete. Ik had dus meer ervaring. Voor hem was het nieuw dat zijn kind plots heel droevig uit de hoek kwam. Ik kende het klappen van de zweep. ‘Man, je weet niet wat je te wachten staat als ze begint te puberen’, lachte ik meermaals.”

Had je niet eerder de neiging om hem te waarschuwen voor zijn nogal uitdagende plannen?

RONNIE DEL CARMEN: “We beseften maar al te goed dat een film over de mechanismes van het brein geen simpele opdracht zou worden. Wat het nog angstaanjagender maakte: als we de premisse aan buitenstaanders probeerden uit te leggen, leek het vaak alsof we een saaie voordracht aan het geven waren. Vergelijk het met het voorlezen van de handleiding van een ijskast. Wie heeft daar nu oren naar? Je opent de deur en je neemt een koud biertje. Meer hoeft een mens niet te weten.”

En toch beten jullie door.

“Omdat Pete het idee niet van zich kon afschudden, gingen we met allerlei experts praten. Zij vertelden ons een reeks opzienbarende dingen. Zo is de mens niet de som van zijn emoties. Het zijn heel primitieve systemen, die onmiddellijk in werking treden. Je kunt ze niet tegenhouden. Als iemand je kwaad maakt, wil je hem automatisch een schop geven. Als iets je treurig maakt, wil je direct beginnen huilen.

Wat je wel leert naarmate je ouder wordt, is je emoties controleren. Je leert

dingen hun plek geven, waardoor je evenwichtiger in het leven staat. Op die manier kwamen we op het idee om de Emoties als kleine oppassertjes in de gedachtewereld van Riley voor te stellen. Plezier, Angst, Woede, Afkeer en Verdriet vertoeven in een controlekamer waar ze op knoppen drukken en Riley bepaalde keuzes aanreiken. Of ze die daadwerkelijk aanneemt, beslist ze echter zelf.”

Gevoelens als Emoties weergeven was dus een eerste stap. Liep het daarna van een leien dakje?

“Niet bepaald. We zijn uiterst voorzichtig te werk gegaan en hebben de film tijdens verschillende fases van het productieproces gescreend in de Pixar-bioscoop. Iedereen – van de grote bazen tot de kuisploeg – was welkom op die vertoningen, en we vroegen de aanwezigen zo kritisch mogelijk te zijn. Een project als dit kan heel snel de foute kant uitgaan en dat wilden we absoluut vermijden.”

Wat hebben jullie gaandeweg zoal aangepast?

“In de finale versie heeft Riley verschillende ‘geheugeneilanden’, pretparkachtige plekken waar herinneringen per thema bewaard worden. Die hebben we toegevoegd omdat het avontuur dat de Emoties beleven anders te abstract werd. Dat die locaties dreigen te vergaan tijdens Rileys crisis, verhoogde de inzet aanzienlijk. Op die manier gaven we weer dat ze haar persoonlijkheid begint te verliezen.”

Over die crisis: bepaalde media noemen Inside Out de eerste film over een kind dat kampt met een depressie.

“Riley is droevig en gefrustreerd, meer niet. Ondanks haar goede voornemens slaat de verhuizing van haar geboortedorp naar de grootstad flink tegen. Maar van een depressie is absoluut geen sprake. Dan zouden zowel de Emoties als de menselijke personages compleet hulpeloos zijn. Rileys gedachtewereld zou volledig verlamd zijn en – ik zeg maar wat – door een grijze mist worden ingenomen. Alleen medische hulp zou nog baten.”

In plaats van een grijze mist overheerst een opvallend, eh, kinderlijk kleurenpalet. Een broodnodige keuze om het zware onderwerp te counteren?

“Kinderlijk is nu niet het woord dat ik zou gebruiken. (lacht) Tijdens de vroege gesprekken hadden we het wel vaak over een cartooneske aanpak. Pete is – in tegenstelling tot sommige andere Pixar-regisseurs – een diehard tekenfilm liefhebber. Hij wou voluit gaan voor een stijl die ver stond van *live action*. Hij wou de gelaatsuitdrukkingen en bewegingen van de Emoties tot het uiterste drijven.

Daarnaast gingen we voor primaire kleuren omdat het verhaal rond de basisgevoelens draait. Schakeringen of nuances waren niet aan de orde. Woede is de belichaming van wat die emotie inhoudt. Een knalrood vierkant dat af

en toe explodeert, met andere woorden. (lacht) Pas op: ik heb het nu uitsluitend over Rileys gedachtewereld. Alles dat zich daarbuiten afspeelt, ziet er opmerkelijk zachter uit.”

Gemeen vraagje: zijn jullie niet blij dat jullie na die suffe sequels eindelijk nog eens een echt kwaliteitsproduct afleveren?

“Jij bent duidelijk niet op je mond gevallen. (lacht) Ik begrijp wat je bedoelt, maar je mag niet vergeten dat films maken altijd koffiedik kijken blijft. Sommige van onze sequels worden ondertussen beschouwd als de beste vervolgen aller tijden, andere brachten dan weer ongelooflijk veel geld op. Het zal altijd een kwestie van geven en nemen zijn. *Inside Out* is en blijft een gigantische gok. De critici hebben de film duidelijk omarmd. Nu maar hopen dat het grote publiek dat ook doet.”

Tot slot: Pixar staat bekend als een bedrijf waar gezamenlijke ontspanning na de werkuren hoog in het vaandel wordt gedragen. Wat is jouw favoriete bezigheid met de collega's?

“Heel simpel: gemene-karikaturen-avond, een activiteit die ik zelf heb bedacht. Op donderdag belanden we vaak met een grote groep in een bar in de buurt en beginnen we elkaar te tekenen. Naarmate de avond en het alcoholverbruik vorderen, worden de resultaten des te, eh, interessanter. (buldert)”

VANAF 24 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» **PIXAR-PARTY**

Wanneer *Inside Out* de Belgische zalen bereikt, predikt *Vertigoweb.be* de Pixar-liefde. Redactieleden en andere malle figuren prijzen hun favoriete film van het animatiehuis de hemel in.

WHILE WE'RE YOUNG

VEERTIG IS HET NIEUWE TWINTIG

Noah Baumbach gaat na tragikomedies als *The Squid and the Whale* en *Frances Ha* met *While We're Young* resoluut voor de lach. Maar bekijk het uitgestelde-coming of age-relaas vooral niet als een autobiografische ontboezeming. "Ik ben 45 en perfect gelukkig."

tekst JIMMY VAN DER VELDE

In *While We're Young* spelen Ben Stiller en Naomi Watts een kinderloos koppel van middelbare leeftijd dat vastgeroest zit in een saai bestaan. Wanneer het stel op sleeptouw wordt genomen door een avontuurlijker, impulsiever en jonger stel (Amanda Seyfried en Adam Driver), herleven ze echter helemaal.

Moeten we hieruit afleiden dat scenarist-regisseur Noah Baumbach met een uit de kluiten gewassen midlife-crisis opgezadeld zit? "Nope. Ik ben 45 en perfect gelukkig. Ik sta nu veel nuchterder in het leven dan vroeger. Als twintiger heb je altijd het gevoel dat je tijd te kort komt."

Niet naïef

Ga niet naar *While We're Young* kijken met de verwachting dat de regisseur je een gedetailleerde blik onder zijn hersenpan gunt. Geen enkel personage is een verpersoonlijking van zichzelf. "Ik identificeer me geen seconde met Josh, het personage van Stiller", laat de New Yorker duidelijk verstaan. "Ik vind hem sympathiek, maar we delen weinig persoonlijkheidskenmerken. Hij is heel naïef. Ik geloof graag dat ik dat niet ben. (lacht)"

Ook creatief voelt hij weinig verwantschap met hem. Stillers personage probeert al tien jaar moeizaam een documentaire in elkaar te boksen. "Ik zou nooit zolang aan een project kunnen werken", zucht Baumbach. "Maar ik respecteer zijn doorzettingsvermogen wel."

De filmmaker werkt momenteel zelf aan een docu, samen met zijn makker Jake Paltrow. Of hij het najagen van de waarheid en authenticiteit in non-fictie even belangrijk vindt als Josh? "Het wordt alvast geen traditionele docu. Je probeert een middenweg te zoeken tussen het waarachtige en creativiteit. Veel hangt af van het project, het verhaal en de vertelstijl."

Dat laatste is ook van toepassing op *While We're Young*. Vele critici bestempelen de prent als zeer mainstream in vergelijking met Baumbachs vorige films, wat de cineast enigszins begrijpt. "Ik koos ditmaal voor een meer traditionele structuur. Ik baseerde me zowel op *screwball comedies* uit de jaren dertig als op relatiekomedies uit de eighties met een mooie balans tussen complexe materie en humor."

Toch ziet Baumbach zichzelf niet als een komische regisseur. "De ideeën die ik heb zijn vaak grappig, maar tijdens

het schrijfproces veranderen ze vaak in iets anders, iets gelaagders." Zo werd *While We're Young* mee gevormd door Baumbachs drang om iets te maken over hoe koppels met elkaar omgaan. "Het fascineert me hoe bevriende stellen zich spiegelen aan elkaar, maar ook lustig over elkaar roddelen."

Hipster vibe

Als je Baumbachs oeuvre bekijkt, valt op hoe spitsvondig en nauwgezet hij menselijk gedrag in beeld brengt en situaties observeert. Je zou zijn benadering bijna sociologisch kunnen noemen. "Zo heb ik het zelf nog niet bekeken, maar ik jaag wel steeds psychologische en antropologische accuraatheid na. Hoewel het om fantasie gaat, moeten mijn personages verbonden zijn met de realiteit."

In *While We're Young* vertaalt zich dat in een flinke *hipster vibe*. Niet echt verrassend als je Seyfried en Driver een duo laat spelen dat vhs-tapes verzamelt, zich amuseert met bordspelletjes, vertoeft op straatfeestjes en een flinke DIY-mentaliteit heeft. Brooklyn als decor is enkel maar de kers op de taart.

"Het was echt niet mijn doel om een film over hipsters te draaien", getuigt Baumbach. "Ik weet zelfs amper wat die term inhoudt. Die figuren zijn nu eenmaal uit mijn pen gevloeid en de twee acteurs hebben er hun ding mee gedaan. Zeker Adam. Die kerel loopt over van het talent." ▣

VANAF 22 JULI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» STAPEL OP SCREWBALL

Net als Baumbach is onze webredacteur een onvoorwaardelijke fan van het klassieke komische genre. Op *Vertigoweb.be* legt hij uit waarom en illustreert hij het tijdloze karakter van de filmsoort.

EVERY THING WILL BE FINE

"NIETS LIEVER DAN LOSBARSTEN"

Diepmenselijke emoties, daar draait **Charlotte Gainsbourg** haar hand niet meer voor om. Na *Antichrist* vertolkt ze in Wim Wenders' 3D-drama *Every Thing Will Be Fine* opnieuw een vrouw die haar kind verliest. "Personages tot het uiterste drijven, hoe bevrijdend!"

tekst RUBEN NOLLET

Charlotte Gainsbourg (43) kent geen angst. Als je de dochter bent van beeldenstormers als Serge Gainsbourg en Jane Birkin lijkt dat volkomen normaal, maar dat is niet altijd zo geweest. Gainsbourg was een schuchter kind, ook al voerde vaderlief haar op prille leeftijd op in songs als 'Lemon Incest' en films als *Charlotte for Ever*.

Op haar 14e won ze bovendien al de César voor Grootste Vrouwelijke Belofte. Intussen heeft ze zowat 45 titels op haar cv staan en toch noemt ze zichzelf nog steeds broos en verlegen, een omschrijving die eigenlijk perfect past bij haar stemgeluid.

Op het witte doek heeft ze echter geleerd haar schroom en demonen los te laten. Daarvoor dankt ze Lars von Trier, die haar uit haar tent lokte — of duwde — in *Antichrist* en haar de titelrol gaf in zijn *Nymphomaniac*-tweeluik.

Om even aan te geven hoe breed haar speelveld deze dagen is: momenteel staat ze op de set van *Independence Day 2*. Of kijk naar haar recente output. Eerst zagen we haar naast Benoît Poelvoorde in de liefdestragedie *Trois cœurs*, vervolgens waagde ze zich met *Samba* aan haar eerste echte komedie en nu is er *Every Thing Will Be Fine*.

In dit drama van Wim Wenders speelt Gainsbourg net zoals in *Antichrist* een vrouw die het verlies van een kind moet verwerken. Maar terwijl dat gruwelijke verdriet bij von Trier naar pikdonkere plekken leidt, speelt Wenders in een heel andere toonaard. En dat was iets wat Gainsbourg zelf eigenlijk ook niet verwacht had.

CHARLOTTE GAINSBOURG: "In het begin zag ik mijn personage, Kate, als een getormenteerde vrouw. Zo iemand

bij wie de littekens altijd duidelijk zichtbaar blijven. Wim deed me inzien dat die interpretatie niet klopte. Hij zag haar als een natuurlijk en spontaan iemand. In het oorspronkelijke script zocht ze nog meer troost in religie. Godsdienst was haar enige uitweg. Dat was voor mij het bewijs dat ze haar greep op de realiteit aan het verliezen was. Maar Wim zei dat ik daar vooral niet mee bezig moest zijn. Kate moest meer een spiritueel personage worden. Daarom is ze zo vrijgevig en begripvol."

Had je geen schrik dat ze in een halve heilige zou veranderen?

"Ja, maar dat vond ik net mooi aan Kate. Je ziet hoe ze evolueert. Ze rouwt niet als een heilige. Haar verdriet is echt. Dat laat de film voldoende zien. Ik genoot ook van de onschuld die ze

in zich draagt. Sommige scènes met het personage dat James Franco speelt, hebben zelfs iets magisch. Haar heiligheid ligt er dus niet vingerdik op. Die zweverige kant is er, maar ik kan ermee leven. (lacht)"

Je hebt zelf drie kinderen, van wie de jongste nog een baby was toen je de film draaide. Was het daardoor niet loodzwaar om deze rol te spelen?

"Ik heb er van het begin een punt van gemaakt mijn eigen leven te scheiden van mijn personage. Ik had mijn jongste zoontje bij me tijdens de opnames en ik was veel met hem bezig. Maar als ik acteerde, hield ik mijn kinderen ver weg van mijn gedachten. Natuurlijk gebruik je altijd elementen uit je eigen leven om een rol te vertolken. Je kunt jezelf niet volledig afsluiten van je personage."

Tijdens de opnames van *Antichrist* had je naar verluidt vreselijke nachtmerries. Keerden die nu terug of had je ze uitgezweet?

"*Antichrist* was een andere ervaring. Voor die film deed ik allemaal onderzoek over heksen en tovenarij. Allerlei bizarre dingen, op het platteland in de buurt van Keulen. (lacht) Het was een heel vreemde omgeving, angstaanjagend en eng. De sfeer was compleet anders bij *Every Thing Will Be Fine*."

Werken met Lars von Trier laat bij veel acteurs sporen na. Welke plaats geef je *Antichrist* in je carrière?

"Die film heeft me doen inzien hoe bevrijdend en opwindend het kan zijn om een personage tot het uiterste te duwen. Niemand had me ooit gevraagd om zulke hysterische taferelen en crisis-situaties te spelen, om emoties weer te

geven die zo extreem zijn. Als ik er nu aan terugdenk, herinner ik me vooral hoe dynamisch het aanvoelde.

Ik ben geen bijzonder kalme persoon, maar dat is wel het beeld dat mensen van me hebben. In de ogen van de buitenwereld ben ik een stille muis. Dat komt echter vooral doordat ik verlegen ben. En verlegen mensen willen niets liever dan losbreken. Ze willen extreme plaatsen opzoeken. Het was dus een echte openbaring dat ik plots de toelating kreeg om dat te doen."

Hoe vervelend is verlegenheid?

"Het is vooral frustrerend omdat je voortdurend een rem voelt. Het valt me zwaar om dingen te durven. Ik kan het met iemand als Lars, die weet hoe hij me daarover kan zetten. Als ik er alleen voor sta, kan ik dat lef veel moeilijker opbrengen."

Heb je er privé ook last van?

“Oh, privé ben ik een wildebras! *(lacht)*”

Je hebt het voorbije jaar voor het eerst in een echte komedie gespeeld, *Samba*. Dat zijn we niet van jou gewoon. Heb je daar iets nieuws ontdekt over jezelf?

“Dat ik me veel gelukkiger voel op de set van een komedie dan als ik meespeel in een drama. Echt waar. Ik vond het geweldig om plezier te kunnen maken. Het was

“IK HEB
GEEN MOOIE
LEVENSFILOSOFIE
WAARMEE IK
ALLES NETJES
KAN PLAATSEN.”

zo ontspannend. Ik hou van grappen en van mensen die anderen aan het lachen kunnen brengen, zoals Omar Sy of Benoît Poelvoorde. Dat talent heb ik zelf niet.”

***Every Thing Will Be Fine* is een verhaal over hoe dingen gewoon gebeuren. Je kunt er niets aan doen en de wereld draait door. Ben je daar bang voor?**

“Voortdurend. Ik sta niet stevig genoeg in mijn schoenen om dat van me af te laten glijden. Ik heb geen mooie levensfilosofie waarmee ik alles netjes kan plaatsen. *(lacht)* Ouder worden maakt me bijvoorbeeld echt bang. Niet het feit dat ik fysiek zal aftakelen, maar louter het idee dat de dood dichterbij komt.”

Je hebt twee carrières, als actrice en als singer-songwriter. Vullen die elkaar aan?

“Ik denk het wel, want als ik het ene doe, mis ik het andere. Als ik veel films na elkaar draai, snak ik ernaar om weer met muziek bezig te zijn. Het is heel aangenaam om te weten dat je een alternatief universum hebt waar je naartoe kunt. Nu ik me meer thuis voel in de muziek, word ik stilaan ook wat minder nerveus bij de gedachte dat ik nog geen nieuwe film op de agenda heb staan. Bij muziek heb ik de touwtjes meer in handen. Daar ben ik mijn eigen

motor, terwijl ik bij films moet wachten tot iemand mij belt.”

Heeft een van je filmpersonages je al geïnspireerd om een song te schrijven?

“*(verrast)* Nee, maar dat is wel een goed idee. Misschien moet ik het eens proberen. Ik voel me vaak geïnspireerd als ik meespeel in een film. Ik zie mezelf echter niet als een buitengewoon getalenteerde songschrijver en dus wil ik altijd mezelf zijn. In mijn songteksten blijf ik het liefst zo dicht mogelijk bij wie ik ben. Die waarheid vind ik belangrijk. En het is al moeilijk genoeg, want eerlijk gezegd weet ik nog altijd niet hoe ik nu eigenlijk in elkaar steek.”

VANAF 22 JULI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» WIJZE WENDERS

Wat bezielt iemand om een verhaal over rouw, verdriet en vergiffenis te vertellen in 3D? Alleen regisseur Wim Wenders kent het antwoord en dat vind je op Vertigoweb.be.

FIRE-STARTER
presents

DANNY ELFMAN'S Music from the Films of TIM BURTON

European Philharmonia o.l.v./s.l.d. John Mauceri
Violin Soloist, Sandy Cameron

PALAIS 12 - BRUSSELS EXPO
28 NOV. 2015
WWW.CINECONCERT.BE

Concert Produced by: Columbia Artists Management LLC - Tim Fox & Alison Ahart Williams
Kraft-Engel Management - Richard Kraft & Laura Engel

QUE VIVA EISENSTEIN!

REVOLUTIE TUSSEN DE LAKENS

Sergej Eisenstein staat te boek als een van de grondleggers van de zevende kunst. In het tragikomische *Que viva Eisenstein!* focust Brits intellectueel Peter Greenaway echter op de ondeugende kant van het Russische filmicoon. “Het menselijke bestaan is absurd en bizar.”

tekst RUBEN NOLLET

Een interview met Peter Greenaway is geen gesprek. Je speelt hem de bal toe, waarna de 73-jarige Britse filmmaker ermee aan de haal gaat. Wat je rest, is achterover leunen en kijken hoe hij dribbelt tot hij er even genoeg van heeft. De kleine grijns op zijn gezicht — alsof hij weet dat hij op een volstrekt ander niveau speelt dan jij — moet je er maar bijnemen.

Ook in zijn films pakt Greenaway graag uit met zijn kennis, wat hen rijk en veelzijdig maakt, maar ook hermetisch en moeilijk verteerbaar. Dat geldt zowel voor zijn eightiesklassiekers *The Belly of an Architect* en *The Cook, the Thief, His Wife & Her Lover*, als voor het op de recentste Berlinale voorgestelde *Que viva Eisenstein!*

In dit biografische drama vertelt de Brit hoe Sergej Eisenstein, de vader van de Russische cinema, in 1931 naar Mexico reisde om er *¡Que viva México!* te maken, een groots opgezet portret van de politiek woelige natie. Uiteindelijk beleefde de 33-jarige maagd er vooral een seksueel ontwaken, in de handen — én andere lichaamsdelen — van zijn knappe Mexicaanse begeleider.

Onveranderde kunstvorm

Greenaways fascinatie voor Eisenstein gaat al een halve eeuw mee. Het waren de films van de gevierde Sovjetcinema die hem aanspoorden zijn schilderambities overboord te gooien en de zevende kunst te omarmen. “In mijn

ogen is er in de loop van de filmgeschiedenis maar één echte ontdekking geweest en dat is de montagetheorie”, vertelt de regisseur. “Sindsdien is de filmtaal nauwelijks veranderd. Alle andere kunstvormen hebben een enorme evolutie doorgemaakt, maar Scorsese maakt in wezen nog steeds dezelfde films als D.W. Griffith. Cinema heeft maar een handvol visionaire geesten gekend, waarvan Eisenstein de eerste en voor mij ook de grootste was.”

Het idee voor *Que viva Eisenstein!* vloeide voort uit een contrast dat Greenaway opmerkte in het oeuvre van zijn idool. “In het begin van zijn carrière maakte Eisenstein drie briljante films: *Staking*, *Pantserkruiser Potemkin*

en *Oktober*. In de laatste tien jaar van zijn veel te korte leven (*de Rus stierf op zijn vijftigste aan een hartaanval, nvdv.*) volgden er met *Alexander Nevski* en het tweedelige *Ivan de Verschrikkelijke* nog drie. Die waren echter totaal anders. Ik vroeg me dan ook af wat er hem in die tussenperiode was overkomen en kwam tot de conclusie dat hij menselijker was geworden door een tijdje in het buitenland te werken. Hij voelde zich er vrijer, raakte gefascineerd door seks en dood en verlegde zijn focus van de massa naar het individu.”

Anus met vlag

Naar goeie gewoonte geeft Greenaway zijn nieuwe film een symmetrische, bijna wiskundige

structuur. “*Que viva Eisenstein!* begint en eindigt met kotsen, zoemende vliegen en een autodeur die dichtslaat”, merkt hij op. “En exact halverwege krijg je een expliciete vrijscène. Ik ben geen suffe Californische regisseur die geslachtsdelen braafjes verbergt onder een laken. Als je het over seks hebt, moet je dat openlijk doen. Het hoogtepunt van die scène is dan ook het moment dat de Mexicaanse minnaar een rood vlagje plant in de anus van de grootste filmmaker aller tijden.”

Voor een onbedwingbare gniffel moet je je van de regisseur overigens niet schamen. “De zwarte humor in de film is bedoeld. Als je kritisch wil zijn, doe je dat best met een grap erbij. Het

menselijk bestaan is sowieso absurd en bizar. Wat kan je dan anders doen dan lachen?” ▣

VANAF 8 JULI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» SCHILDERKUNSTJES

Dat Greenaway oorspronkelijk kunstschilder wilde worden, is altijd zichtbaar geweest in zijn werk. Op *Vertigoweb.be* stippen we een paar voorbeelden aan.

BUITEN DE LIJNTJES

Nog nooit gehoord van Laurent Durieux? Steven Spielberg kocht 25 exemplaren van zijn *Jaws*-affiche, Francis Ford Coppola gebruikt zijn illustraties als wijnetiketten en de komende maanden krijgt hij in De Warande in Turnhout een heuse retrospectieve. Een gesprek met de Brusselse topillustrator. “Inspiratie is een mechaniekje.”

tekst MATTHIEU VAN STEENKISTE

Ontwerper van filmaffiches, het was niet meteen het plan: aanvankelijk had Laurent Durieux andere ambities. “Als dat contract van die stripuitgeverij niet zo slecht was geweest, was ik inderdaad dat pad ingeslagen. Zo’n slavenbestaan wilde ik echter niet, en dus ben ik maar retrofuturistische posters beginnen ontwerpen. Nee, geen filmaffiches. Die carrièrewending is me in de schoot geworpen toen vanuit de Verenigde Staten de vraag kwam of ik met mijn stijl een nieuwe affiche voor een klassieker wilde maken. Al snel begreep ik dat er een publiek bestaat voor zulke

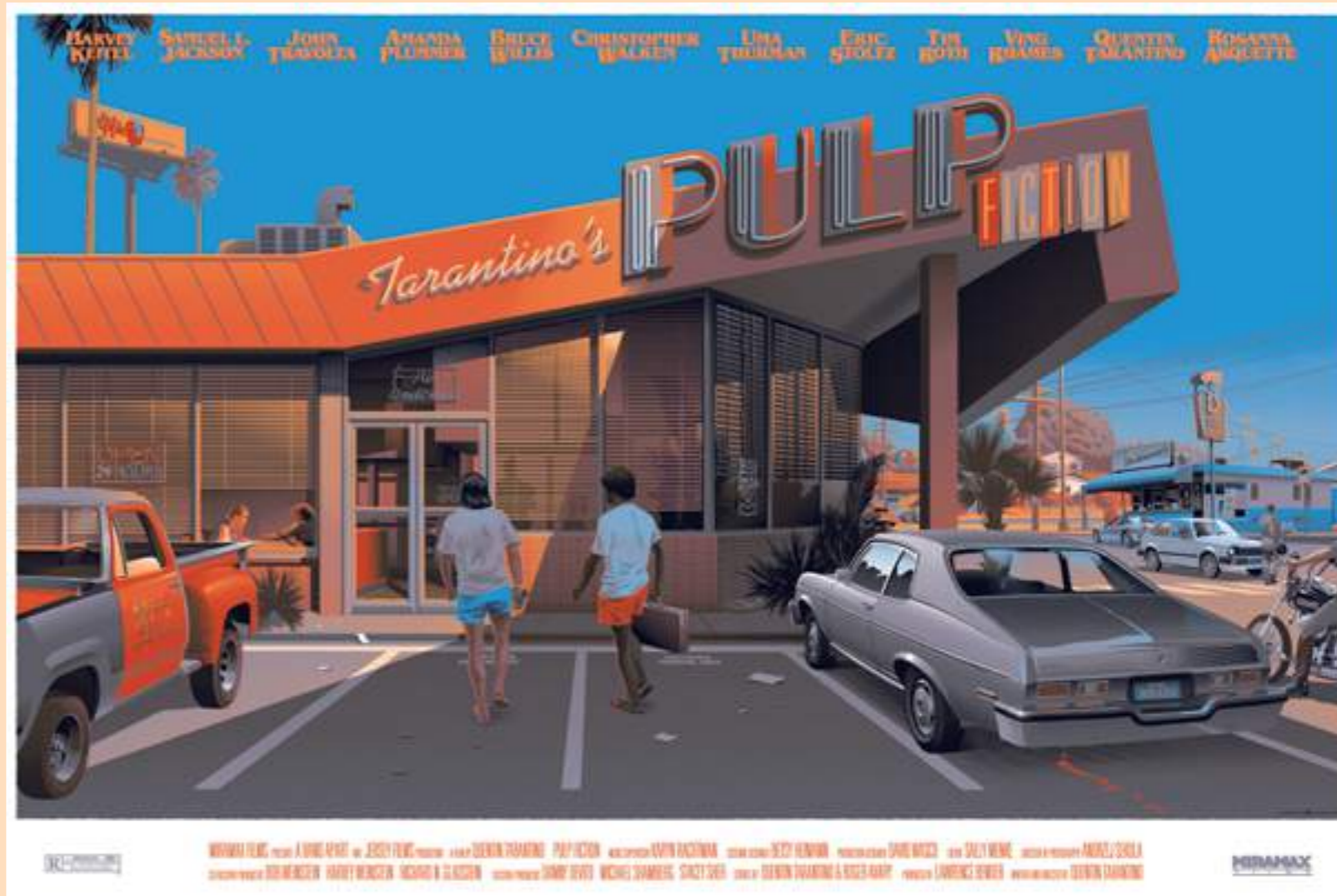
zaken, want de vraag voor een tweede én een derde poster volgde al snel.”

“Een echte cinefiel ben ik daarom niet. Ik heb wel wat uren in de cinema gesleten, maar de meeste films waarvoor ik een ontwerp maakte, had ik nog niet gezien. Al die monsterfilms van Universal — *Dracula*, *The Mummy*, *The Invisible Man*, etc. — heb ik pas ontdekt toen men ze me als onderwerp suggereerde. Eigenlijk ben ik geen liefhebber van horrorfilms.”

Komt de inspiratie snel als je een film hebt gezien?

LAURENT DURIEUX: “(blaast) Ik ga niet zeggen dat inspiratie niet bestaat,

maar het is toch vooral een mechaniekje. Je bekijkt de prent, bestudeert bestaande affiches zodat je weet wat je níet moet doen en denkt na over een andere kijk op het verhaal. Op dat vlak heb ik veel geleerd van de illustraties die ik jarenlang maakte voor de Europese Commissie. Je kent dat wel: ‘Kun je iets tekenen over duurzaamheid?’ Onmogelijk, *quoi*, en dus ben je wel gedwongen creatief te zijn en je hersenen te pijnigen tot je een werkbaar idee hebt. Dat bedoel ik met dat mechaniekje. Ik heb geleerd om een onderwerp te ontleden tot ik zie wat ik er visueel mee aankan.

WORLDWIDE FILMS PRESENTS A UNIVERSAL PICTURES PRODUCTION A FILM BY QUENTIN TARANTINO STARRING HARVEY KATEL, SAMUEL L. JACKSON, JOHN TAVOLLA, AMANDA PLUMMER, BILLY BULL, CHRISTOPHER WALKEN, LINA TURKMAN, ERIC STOLZ, TIM ROTH, VING ROAMES, QUENTIN TARANTINO, ROSALYN ANDERSON. MUSIC BY DAVID JULYAN. COSTUME DESIGNER: JANE ROBERTSON. EDITOR: SAMUEL L. JACKSON. EXECUTIVE PRODUCERS: JERRY BRUCKHEIMER, HARRY WINSTON, MICHAEL GASSNER. PRODUCED BY JIMMY HOFFA, MICHAEL SHAMMES, GARY TVER. WRITTEN BY QUENTIN TARANTINO & ROSS WELBY. DIRECTED BY QUENTIN TARANTINO. MITRAMAX

Daarna komen de ideeën snel. Kijk naar mijn *Jaws*-poster: aanvankelijk had ik geweigerd omdat de oorspronkelijke poster van Roger Kastel zo iconisch is. Uiteindelijk keerde ik toch mijn kar en heb ik die postkaartaffiche met een idyllisch strandfaerieel getekend. Ook dat is *Jaws* namelijk: meer dreiging dan gruwel, à la Hitchcock. Ik wil nu niet opscheppen, maar persoonlijk vind ik mijn poster juist dan de oorspronkelijke omdat de haai nauwelijks te zien is in de film.

Om eerlijk te zijn vond ik het resultaat zelf niet echt fameus. Die felle kleuren zijn mijn ding niet en ik háát blauwe hemels. Maar de poster werd

een gigantisch succes. Bij Mondo, het bedrijf dat mijn posters uitgeeft, waren ze uitzinnig. Ze zochten al jaren naar een goede *Jaws*-poster, maar niemand slaagde erin die te maken. Temeer daar men de rechten niet had om de acteurs af te beelden.”

Dat moet je eens uitleggen.

“Om een filmaffiche die je ontwerpt commercieel te verspreiden, heb je toelating nodig. Niet altijd vanzelfsprekend, want naast de rechten op de filmtitel heb je ook het portretrecht van de acteurs. Dat krijg je zelden. Dan is het behelpen geblazen: moet je hen

langs achter of met een schaduw op het gezicht afbeelden? Maar alle posters die ik gemaakt heb, zijn dus officiële affiches met de logo's van de filmmaatschappijen op. Het is géén *fan art*.”

Je maakt wel vaker posters van films die al een iconische affiche hebben. Dat betekent keer op keer graven om met iets origineels op de proppen te komen.

“*Thinking out of the box* noemen de Amerikanen dat. Voor mij is dat buiten de lijntjes-denken de norm. Ik hou er niet van om iets te doen wat al gedaan is. Ik ben dan ook met mijn gat in de boter gevallen. Ik ben bezig met films

die al hebben geleefd. Ze hebben al een geschiedenis. Ik moet mijn opdrachten dus niet vanuit marketingstandpunt te bekijken. Ik kan verder gaan en de diepte in duiken.

Neem nu *The Wolf Man*: dat is helemaal geen horrorfilm zoals de oorspronkelijke affiches suggereren, maar een heel gevoelige prent over een man met een aandoening. Hij wil helemaal geen weerwolf zijn. Geen mens houdt het droog bij dat verhaal!

Voor mijn poster van *The Godfather* stelde ik me dan weer de vraag wat maffioso zijn nu echt betekent. Antwoord: rondlopen met het besef dat elk moment je laatste kan zijn. Dat zwaard van Damocles heb ik proberen uit te drukken door een schaduw van een gewapende man op de rug van het titelpersonage te plaatsen. Is hij een vriend of een vijand? Zo'n ambigu beeld vind ik veel interessanter dan de zoveelste verhalende affiche.”

Kun je nog naar films kijken zonder automatisch over een potentiële poster na te denken?

“Absoluut niet. Ik heb ook meteen door welke richting het scenario zal uitgaan. Dat heb ik geleerd van mijn vroege pogingen tot striptekeningen en de kortfilm *Hellville*, die ik in 2011 uitbracht. Ik zie

dan meteen ook de fouten in een verhaal. Naar *Prometheus* van Ridley Scott had ik bijvoorbeeld enorm uitgekeken, maar ik had vanaf het begin door dat het eindresultaat een catastrofe was.”

Zijn er dingen waar je niet aan komt?

“Je mag geen fan zijn van de film. Dat blokkeert je alleen maar. Mijn fetisjfilm is *Blade Runner*, daar begin ik zelfs niet aan. Dat universum is zo bijzonder, zo straf. De *Star Wars*-films zijn ook te iconisch. Waarom zou ik raken aan de heilige graal van de *geek*? Verder zie ik me ook geen komedies onder handen nemen.”

Is er een reden waarom je je voornamelijk richt op oudere films?

“Ik doe wat men me aanreikt. Er zitten veel films uit de jaren zeventig en tachtig tussen omdat dat de posters zijn die dertigers in hun woonkamer willen hangen. Ik werd ook gevraagd om de affiche te maken voor *The Zero Theorem* van Terry Gilliam, maar dat proces verliep zo traag dat ik het liet schieten. Nu bestaat de kans dat ik de officiële poster mag ontwerpen voor een film die zich in de jaren vijftig afspeelt.”

Is dat de ultieme erkenning, een échte filmaffiche mogen ontwerpen?

“Dat mensen mijn werk kopen, thuis ophangen en bereid zijn er elke dag naar te kijken, dat is het grootste compliment.”

Heb je nooit gespeeld met het idee om je toch opnieuw aan strips te wagen? Met jouw reputatie zou je nu waarschijnlijk wél een goed contract kunnen krijgen.

“Nee. Die liefde voor het narratieve kan ik nu kwijt in mijn affichewerk. Als je goed kijkt, zie je dat ik telkens een verhaal vertel. Striptekeningen is een heel ander metier en ik heb er geen spijt van dat ik het achter me heb gelaten. Zeker vandaag is het een rotjob. Je werkt een jaar of langer aan een album en krijgt er daarna maar weinig respect voor. Op festivals word je verondersteld een dag lang gratis te signeren en tekeningen te maken, terwijl je de schamelste hotelkamer

krijgt die de organisatie kan vinden. In de Verenigde Staten wordt mijn werk tenminste naar waarde geschat.”

Tot slot: mogen we ooit een mooie verzameling van je werk in boekvorm verwachten?

“Dat boek zou ik maar al te graag maken, maar het wordt een verschrikkelijke job om van elke filmstudio waarvoor ik een poster heb gemaakt de toelating te krijgen. Striptekenaars François Schuiten — een goede vriend — vertelt me steevast dat ik het moet doen. ‘Dat zou het mooiste boek ter wereld zijn’, zegt hij dan. Maar eigenlijk bestaat het al: op internet is al mijn werk te vinden. Iedereen die wil, kan mijn posters zien. Net daardoor kon mijn werk zo populair worden. Leve de digitale verspreiding!”

Twee dagen na ons gesprek vraagt Durieux op zijn Facebook-pagina of zijn vrienden en fans interesse zouden hebben om een zelf gepubliceerd koffietafelboek over zijn werk te kopen. Plantte *Vertigo* een zaadje? [v](#)

@matthieuvs

Laurent Durieux — retrospectieve tentoonstelling
De Warande (Turnhout) van 12/7 tot 16/8
www.warande.be.

ZOMER VAN ANTWERPEN

GRATIS

CINEMA URBANA

The Red Sessions

29 juli t/m 29 augustus
woensdag t/m zaterdag

Wat is er zaliger dan een film in openlucht op een zwoele zomeravond? Gratis bovendien! Een hangar aan de Schelde, grote bergen zand waarop je knus kan zitten en een gezellig decor.

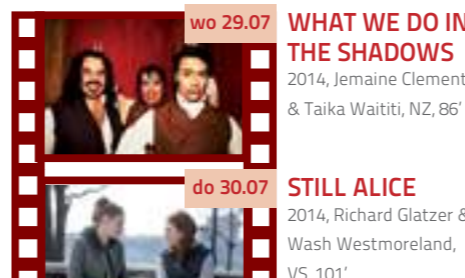
Dit jaar brengen we THE RED SESSIONS: films vol passie en vuur. Verhalen over bloeddorstige vampiers, zombies en duivels. Over communistische dictators of over Superman. En natuurlijk ook over onze eigen Rode Duivels.

Nestel je op een zacht tapijt of breng je eigen stoeltje mee. Aan de bar kan je iets drinken. En tijdens de pauze is er gratis verse soep voor iedereen!

i.s.m. Jekino

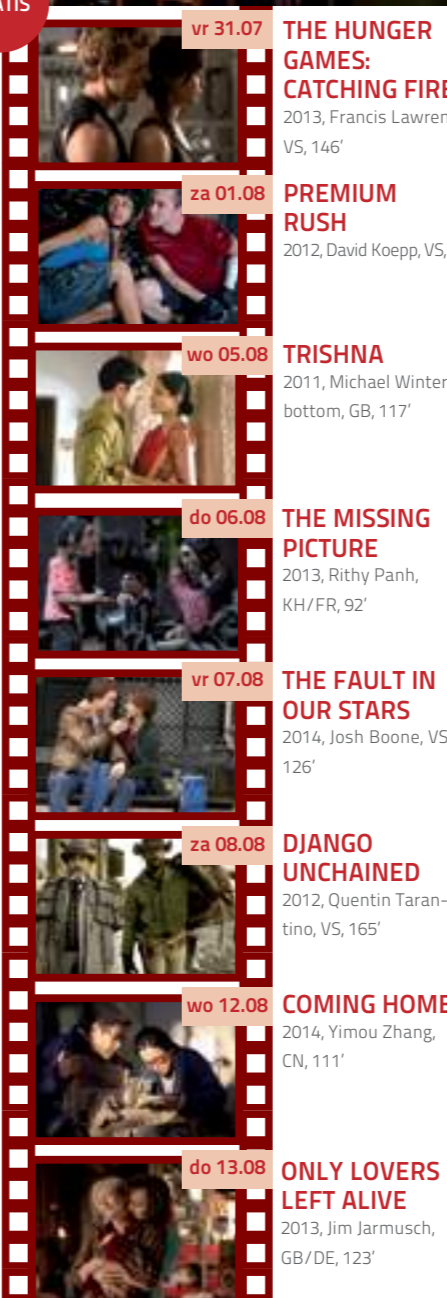
welkom vanaf 20u
film om 22u

Hangar 19A
Plantinkaai
(ter hoogte van de voetgangerstunnel)

wo 29.07 **WHAT WE DO IN THE SHADOWS**
2014, Jemaine Clement & Taika Waititi, NZ, 86'

do 30.07 **STILL ALICE**
2014, Richard Glatzer & Wash Westmoreland, VS, 101'

vr 31.07 **THE HUNGER GAMES: CATCHING FIRE**
2013, Francis Lawrence, VS, 146'

za 01.08 **PREMIUM RUSH**
2012, David Koepp, VS, 91'

wo 05.08 **TRISHNA**
2011, Michael Winterbottom, GB, 117'

do 06.08 **THE MISSING PICTURE**
2013, Rithy Panh, KH/FR, 92'

vr 07.08 **THE FAULT IN OUR STARS**
2014, Josh Boone, VS, 126'

za 08.08 **DJANGO UNCHAINED**
2012, Quentin Tarantino, VS, 165'

wo 12.08 **COMING HOME**
2014, Yimou Zhang, CN, 111'

do 13.08 **ONLY LOVERS LEFT ALIVE**
2013, Jim Jarmusch, GB/DE, 123'

vr 14.08 **THIS IS THE END**
2013, Evan Goldberg & Seth Rogen, VS, 107'

za 15.08 **THE INTERVIEW**
2014, Evan Goldberg & Seth Rogen, VS, 112'

wo 19.08 **LA TIERRA ROJA**
2015, Diego Martínez Vignatti, BE/ARG, 100'

do 20.08 **L'ÉCUME DES JOURS**
2013, Michel Gondry, FR/BE, 125'

vr 21.08 **WARM BODIES**
2013, Jonathan Levine, VS, 98'

za 22.08 **RUSH**
2013, Ron Howard, VS/GB/DE, 123'

wo 26.08 **TIMBUKTU**
2014, Abderrahmane Sissako, FR/MR, 97'

do 27.08 **JIMMY'S HALL**
2014, Ken Loach, GB/IE/FR, 106'

vr 28.08 **MAN OF STEEL**
2013, Zack Snyder, VS, 143'

za 29.08 **DE PLEINTJES**
2014, Robbe Van Lier & Rutger Verbeek, BE, 59'

WWW.CINEMA-URBANA.BE

ALLEMAAL

SPECTRUM

ACROBAAAT

Nog geen vakantieplannen? Geen nood! Tijdens het Zomerfilmcollege kan je acht dagen lang genieten en bijleren van meer dan twintig films en dertig lezingen. Reisleader van dienst is gerenommeerd filmhistoricus David Bordwell, de bestemmingen zijn het werk van Hollywoodlegende Burt Lancaster en Frans filmrebel Jean-Luc Godard.

tekst RUBEN DEMASURE

Elke twee jaar organiseert de Vlaamse Dienst voor Filmcultuur samen met Cinematek het Zomerfilmcollege, een cinefiele variant van op kamp gaan waarbij je van 's ochtends tot 's avonds filmklassiekers kan bekijken, voorzien van toegankelijke duiding. De voor- en namiddagen van de 2015-editie zijn gewijd aan filmiconen Burt Lancaster en Jean-Luc Godard, in het avondprogramma kaderen kenners een klassieker.

Éminence grise

Sinds 2001 is de Amerikaanse filmspecialist David Bordwell een vaste gast

van het Zomerfilmcollege. Een hele eer, want de man is een van de invloedrijkste filmwetenschappers. Als prof op rust — hij wordt tijdens het Zomerfilmcollege 68 — blijft hij een onvermoeibare spreker, schrijver en kijker. Samen met vrouw en collega Kristin Thompson onderhoudt hij een superieure filmblog, en tijdens screenings vind je hem stevast op de eerste rij.

Bordwell is de auteur van *Film Art* en *Film History*, standaardwerken die wereldwijd als handboeken worden gebruikt. De filmhistoricus onderzoekt in zijn schrijven hoe stilistische keuzes de aandacht van de kijker kunnen sturen. Daarmee gaat hij in tegen de

studie van film aan de hand van grote theorieën, zoals de psychoanalyse of het Marxisme.

Duurzame gratie

Burt Lancaster zette zijn eerste professionele stapjes als acrobaat aan de rekstok en trapeze. Met een vergelijkbare behendigheid wist hij typecasting te mijden in een carrière die meer dan zeventig films en vijf decennia besloeg. Dat was niet evident met zijn 1m90 en fonkelblauwe ogen, maar dankzij zijn onafhankelijk productiebedrijf kon hij risico's nemen en een vuist maken tegen de berekende formules van de grote Hollywoodstudio's.

Lancaster debuteerde pas op zijn 33^e als pompbediende met een strikje in *The Killers* (1946). Meteen ging er een elegantie uit van de onbehouwen kerel met de weerbarstige haren en een uitgesproken kaaklijn. Na enkele films noirs en Technicolor-spektakels promoveerde hij naar kwaliteitsproducties als *From Here to Eternity* (1953), *Sweet Smell of Success* (1957) en *Elmer Gantry* (1960). Later volgde een 'Europese periode' waarin hij samenwerkte met onder meer Luchino Visconti. Zijn laatste grote rol was die van oliemagnaat in *Local Hero* (1983) van Bill Forsyth, de Schotse regisseur die het laatste weekend van het Zomerfilmcollege zal bijwonen.

Latere periode

Jean-Luc Godard staat in de eerste plaats bekend als het brein achter Nouvelle Vague-klassiekers *À bout de souffle* (1960), *Pierrot le fou* (1965) en *Masculin féminin* (1966). Tijdens het Zomerfilmcollege wordt echter zijn latere, vaak misprezen werk belicht.

Na zijn sixties-hoogdagen ging de cineast de politieke toer op met experimenteel film- en videowerk, om in 1980 terug te keren naar de narratieve cinema met *Sauve qui peut (la vie)*. Films als *Nouvelle Vague* (1990) en *JLG/JLG* (1994) toonden dan weer een introspectievere Godard.

Enkele jaren later werkte de regisseur na een decennium van gesleutel *Histoire(s) du cinéma* af. Dit vierehalf uur durende video-essay fungeerde als een meervoudige filmgeschiedenis: die van het medium zelf, maar ook van diens rol als tekortschietende historische getuige. Dat de ondertussen 84-jarige iconoclast nog steeds niet uitgeraasd is, bewees hij recent nog met *Adieu au langage* (2014), waarmee hij niet alleen zichzelf, maar ook 3D opnieuw uitvond. ■

@RubenDemasure

Het Zomerfilmcollege vindt plaats van 19 tot 26 juli in Cinema Zuid. Inschrijven kan tot 6 juli.

“WORDT NIET ELKE ZOON ZIJN VADER?”

In *Paradise Trips*, het regiedebuut van Raf Reyntjens, spelen **Gene Bervoets** en **Jeroen Perceval** een vader en een zoon die niet door dezelfde deur kunnen. In het echte leven kunnen de acteurs het echter opperbest met elkaar vinden. “Hopla, flink wat stroop aan de baard!”

tekst EWOUDE CEULEMANS

Ik heb weer veel te veel gepraat”, zegt Gene Bervoets (59) aan het einde van het gesprek. Jeroen Perceval (36), zijn tegenspeler in *Paradise Trips*, kwam inderdaad minder aan het woord. De acteur uit *Dagen zonder lief* denkt langer na over de vragen en geeft kortere antwoorden.

Toch kunnen ze het best met elkaar vinden. Nauwelijks zitten ze neer of er worden herinneringen opgehaald aan *Zone Stad*, de tv-serie waarin ze voor het eerst samenwerkten. Daarna benadrukt Bervoets hoe jammer hij het vindt dat het nooit over Percevals geweldige prestatie in *Rundskop* gaat. In de andere richting klinkt dan weer: “Gene is een van de meest aimabele mensen die ik ken.” En wanneer het nog meer complimentjes regent: “Hopla, flink wat stroop aan de baard!”

Het is iets anders dan de personages die ze in *Paradise Trips* vertolken.

Bervoets kruipt in de huid van Mario Dockers, een norse buschauffeur die een bende flierefluitende hippies naar een festival in Kroatië brengt. Tijdens die trip wordt hij tegen wil en dank herenigd met zijn zoon Jimmy (Perceval), die hij al jaren niet meer heeft gesproken.

In het echte leven is de generatiekloof duidelijk minder groot. “Gene is eeuwig jong, hè”, gooit Perceval nog maar eens een bloemetje. Viel het de naar eigen zeggen eeuwige 22-jarige dan ook moeilijk om ‘de oudere generatie’ te vertolken? BERVOETS: “Als acteur moet je je grenzen aftasten, zien hoe ver je kunt gaan in je rol. Ik wilde niet de zoveelste variatie op Gene Bervoets spelen. Het is veel interessanter om in een bepaald personage te kruipen. En dus heb ik mij helemaal gesmeten. Ik ben flink wat aangekomen, zag er niet uit. Als ze cut riepen, was ik weer mezelf, de immer jeugdige Gene. Maar zodra de camera

liep, was ik die 65-jarige brompot.”

JEROEN PERCEVAL: “Mario is echt wel de tegenpool van Gene. Voor zover ik Gene ken, toch.”

In welke mate is Jimmy Dockers wél Jeroen Perceval?

PERCEVAL: “Er zit wel wat van mij in, maar Jimmy gedraagt zich onverantwoordelijker. Bovendien heb ik geen haar meer. En als ik dat wel had, dan zou ik geen dreadlocks laten groeien. (lacht) Nee, ik zou zijn leven niet kunnen leiden. Op een gegeven moment denk je toch: ‘Ik heb het gehad.’ Jimmy heeft dat niet. Hij kiest bewust voor zo’n bestaan. Op zich vind ik dat wel verleidelijk, maar ik zou het toch niet doen.”

Maar net als Jimmy mediteer je wel.

GENE BERVOETS (tegen Perceval): “Jij mediteert echt, bij Jimmy is dat maar een pose. (tegen Vertigo) Ook Jimmy en

Jeroen zijn elkaars tegenpolen. Jeroen is enorm gedisciplineerd en gefocust, terwijl zijn personage de dingen maar laat aanwaaien. Jeroen zoekt misschien wel iets op dat in hem zit — net zoals ergens in mij ook een *grumpy old man* zit — maar je moet dat dan in de juiste mate naar boven brengen. En dat heeft hij fantastisch gedaan.”

Jeroen, als je rap-alter-ego kRaMer zing je over je vader (theatermaker Luk Perceval, nvdr.): “Ge zag u eigen nie gere, oe konde het ons dan leren?” Hoe herkenbaar was *Paradise Trips* voor je?

PERCEVAL: “Natuurlijk is de relatie tussen Mario en Jimmy enigszins vertrouwd. Het conservatieve karakter van Mario botst enorm met de leefwereld van zijn zoon, die zich als een klaploper begint te gedragen. Iedereen pleegt op een bepaald moment vadermoord. Ik heb mezelf ook verzet tegen mijn vader, ook al was die niet zo conservatief als Mario. Het verschil met mij is dat Jimmy, als tegenreactie op zijn vader, vrij conservatief is door zijn levensstijl aan zijn eigen zoon te dringen.”

BERVOETS: “Op een bepaald moment zegt Jimmy’s partner Miranda (*Noortje Herlaar, nvdr.*): ‘Je bent net hetzelfde als je vader.’ En daar zit een grote waarheid in, denk ik. Jimmy vult het misschien anders in, maar uiteindelijk moet je jezelf de vraag stellen of niet elke zoon uiteindelijk zijn vader wordt.

Soms kan ik in mezelf denken: ‘Jezus, nu ben ik precies onze pa.’ Dat is voor mij ook een deel van de film: je kunt je lot niet ontlopen, welke keuzes je ook maakt.”

Het leerproces werkt in *Paradise Trips* in twee richtingen: Mario leert wat van Jimmy, maar Jimmy leert evenveel van Mario.

BERVOETS: “Zoals in het echte leven.” PERCEVAL: “Jimmy ziet in dat zijn vader blijkbaar toch kan veranderen, waardoor hij zelf ook zachter wordt.”

Hoe belangrijk is de derde generatie daarbij? Jimmy’s zoonje speelt een cruciale rol in het relaas.

BERVOETS: “Dat is altijd zo, denk ik. Zodra er kleinkinderen zijn, worden die belangrijker dan je eigen kinderen. Bij mijn schoonouders hingen er altijd foto’s van de kinderen in het toilet. Onlangs kwam ik binnen en alles was veranderd. Er hingen enkel nog foto’s van de kleinkinderen. Het is een gigantisch cliché natuurlijk, maar het wordt in de film heel mooi uitgewerkt.”

Hebben jullie zoals je personages nog iets van elkaar kunnen leren? Op acteervlak bijvoorbeeld?

BERVOETS: “Acteren gaat niet over een bepaalde aanpak of methode, maar om begrip. Je mag je niet blindstaren op jezelf. Je moet de ander dingen

aanreiken waarop hij of zij kan voortbouwen. Met Jeroen zat dat al vanaf de eerste repetitie perfect.”

Het lijkt me nochtans niet eenvoudig om een nors personage te spelen tegenover iemand met wie je het goed kunt vinden.

PERCEVAL: “Hoe beter je op persoonlijk vlak met iemand overeenkomt, hoe veiliger je je voelt om met hem of haar samen te spelen. Je durft verder te gaan als het klikt. Als je het niet met je tegenspeler kunt vinden, moet je vooral professioneel zijn. En hopen dat je die op de set eens flink mag uitschelden. (*lacht*)”

Gene, wat vind je van de nieuwe generatie Vlaamse filmmakers?

BERVOETS: “Ik merk dat ze er meer dan ons in slagen een eigen stempel te drukken op hun werk. Dat is ontzettend belangrijk. Jonge filmmakers gaan uit van hun eigen kracht. Dat vind ik veel interessanter dan iets na te maken.”

PERCEVAL: “Er is meer durf. Mijn generatie is echt opgegroeid met cinema. Sinds onze kindertijd kijken wij films en televisie in alle soorten en maten. Goede filmmakers distilleren daar een authenticiteit uit. Ze hebben niet de behoefte een film te maken ‘zoals ze dat in Amerika doen’. Ze durven van de platgereden paden af te wijken.”

BERVOETS: “Ik ben blij dat ik dat mag meemaken. Het doet deugd om aansluiting te vinden bij die jonge cineasten. In dat opzicht voel ik me inderdaad nog steeds 22. Ik wil mijn nek blijven uitsteken en me niet bezighouden met de vraag ‘of België hier wel klaar voor is.’”

VANAF 19 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Ewoud51

» REIZENDE RAF

We voelden ook *Paradise Trips*-regisseur Raf Reyntjens aan de tand. Over het draaien in Kroatië bijvoorbeeld. Lees ons gesprek met de man op Vertigoweb.be.

T-SHIRT €20

(VERZENDING INCL.)

Dames: Rood en blauw
Mannen: Grijs en bordeaux
Verschillende maten

Vertigo abonnement

Vertigo is gratis maar niet goedkoop. Wil je je steentje bijdragen? Dat kan!

Er zijn drie formules:

ABONNEE — €50

Vertigo thuisbezorgd + 1 T-shirt

VRIEND — €100

ABONNEE + Voorrang op Vertigo-events
(minstens 10 duotickets, dus)

VIP — €200

VRIEND + Extra T-shirt
+ Duotickets VIP-events
(6 per jaar)

Alle informatie:
WWW.VERTIGOWEB.BE

BEST ACTOR
FESTIVAL DE CANNES

NORD-OUEST PRESENTEERT

VINCENT LINDON

la loi du marché

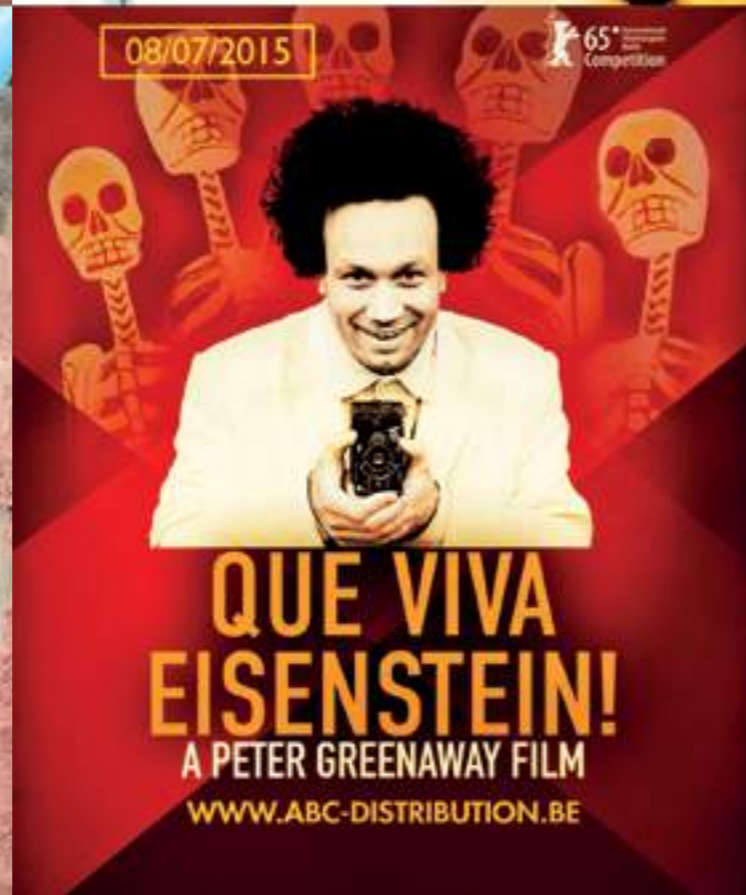
EEN FILM VAN
STÉPHANE BRIZÉ

«POWERFULLY AFFECTING.
A SHARP AND DEVASTATING FORCE.»

VARIETY

10 juni in de bioscoop

VICTORY PRODUCTIONS

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Spy

Regie Paul Feig
Cast Melissa McCarthy, Jason Statham
Speelduur 2u00
Vanaf 3 juni in de bioscoop

Na *Bridesmaids* en *The Heat* slaan regisseur Paul Feig en actrice Melissa McCarthy opnieuw de handen in elkaar en zetten het spionagegenre op zijn kop. Met Jude Law als een slijmerige Bond-kopie en een zichzelf persiflerende Jason Statham.

@jonasbruyneel

La loi du marché

Regie Stéphane Brizé
Cast Vincent Lindon, Karine De Mirbeck
Speelduur 1u33
Vanaf 10 juni in de bioscoop

De Franse regisseur Stéphane Brizé schuift in de slipstream van de gebroeders Dardenne met een intens drama dat doet denken aan *Rosetta*. Hoofdacteur Vincent Lindon kreeg voor zijn vertolking als wanhopige werkzoeker geheel terecht een prijs in Cannes.

@RubenNollet

Pitch Perfect 2

Regie Elizabeth Banks
Cast Anna Kendrick, Rebel Wilson
Speelduur 1u55
Vanaf 22 juli in de bioscoop

Sequel op de vrolijke verrassingshit met meer humor, meer muziek en nog meer girlpower. A capella-fans en liefhebbers van muziekkomedies zijn bij deze op hol geslagen chickflick aan het juiste adres.

@swissepfan

The Diary of a Teenage Girl

Regie Marielle Heller
Cast Alexander Skarsgård, Kristin Wiig
Speelduur 1u42
Vanaf 12 augustus in de bioscoop

Verplaatst het uitgangspunt van *Towelhead* naar de seventies en je hebt de eerste Amerikaanse film van het Belgische productiehuis Caviar. Hoofdacteurs Bel Powley en Alexander Skarsgård zijn geweldig, mede dankzij het steengoede scenario.

@ChrisCraps

Dheepan

Regie Jacques Audiard
Cast Anthonythasan Jesuthasan
Speelduur 1u49
Vanaf 26 augustus in de bioscoop

Jacques Audiard, het brein achter *Un prophète* en *De rouille et d'os*, legt in dit fors migrantendrama het onzichtbare Frankrijk bloot en injecteert zijn gekweld hoofdpersonage met een *Taxi Driver*-achtige psychologie. Bekroond met de Gouden Palm!

@ChrisCraps

BESTE FILM. OOI.

37°2 le matin

Regie Jean-Jacques Beineix | Cast Béatrice Dalle, Jean-Hugues Anglade
Speelduur 3u05 (director's cut) | Jaar 1986

De titel van Jean-Jacques Beineix' onvergetelijke ode aan de *amour fou* — vrij vertaald: *Snikheet in de ochtend* — maakt het meteen zonnklaar: goed insmeren iedereen, want dit wordt een verschroeiende trip.

Die reputatie heeft de film vooral te danken aan de nietsverhullende vertolking van Béatrice Dalle — en dan hebben we het lang niet alleen over haar talrijke naaktscènes. In de superieure *director's cut* wordt pas echt duidelijk wat voor een tour de force Dalle in haar allereerste filmrol neerzette.

Het voormalige model, amper 21 in 1986, transformeert als protagoniste Betty moeiteloos van engel naar duivel, van lieflijke *girl next door* naar gewelddadige gekkin, en — wanneer de hartverscheurende finale zich eindelijk aandient — van zorgeloos zonnekind naar afgeleefd wrak. Betty's minnaar en would-be romancier Zorg (Jean-Hugues Anglade) omschrijft zijn muze op een bepaald moment als 'een bloem met doorzichtige voelsprietten en

een paars plastic hart': spéél dat maar eens.

Dat het verhaaltje nog minder om het lijf heeft dan Dalle doet er niet toe. Beineix behoorde, samen met Leos Carax en Luc Besson, tot de *Cinéma du look*-beweging, en laat in zijn pièce de résistance geen enkel moment onbenut om de kijker een cinematografische zonnslag te bezorgen.

Strandgeel, hemelsblauw en vuurrood worden in het uitgekiende *production design* gepromoveerd tot basiskleuren, waardoor de hele film baadt in een bijna tastbare *endless summer*-sfeer. De hitte is — al dan niet rechtstreeks — een constant gespreksonderwerp: de personages fantaseren hardop over surfen, eilanden en 'Penfer'. Er wordt bovendien aan ijsjes gelikt, in pikante chili geroerd of papier in brand gestoken. Zelfs 's nachts dringen de zonnestralen Beineix' briljant belichte meesterwerk binnen. Let maar op de scène waarin het smoorverliefde koppel plotseling verblind wordt door de felgele koplampen van een passerende politiewagen.

Toegegeven, het toenmalige enfant terrible van de Franse cinema gaat er soms

wat over: geen idéé wat die scène met de gehandicapte, matrassen hatende vuilnismen precies te betekenen heeft, en ook de kinderliedjes zingende flik hoort meer thuis in iets van David Lynch. Maar net dat soort koortsdromerige capriolen maakt *Betty Blue* (de internationale titel van de film) tot *Betty Blue*: soms onuitstaanbaar, vaak ongrijpbaar, immer onweerstaanbaar. Een beetje zoals Betty zelf, dus. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Een bloedsimpel motiefje, gespeeld op een weemoedige saxofoon: meer is er niet nodig om ons onmiddellijk terug te voeren naar Beineix' zwoele universum. Dat componist Gabriel Yared voor deze auditieve fata morgana slechts vijf noten nodig had — alleen John 'Close Encounters' Williams deed het hem voor — maakt van *37°2 le matin* deze maand de Beste Film Ooit.

VAN DE STUDIO VAN *GUARDIANS OF THE GALAXY*

PAUL
RUDD

EVANGELINE
LILLY

COREY
STOLL

BOBBY
CANNAVALE

MICHAEL
PEÑA

MICHAEL
DOUGLAS
ALS
DR. HANK PYM

MARVEL

ANT-MAN

MARVEL STUDIOS PRESENTS PAUL RUDD 'ANT-MAN' EVANGELINE LILLY COREY STOLL BOBBY CANNAVALE MICHAEL PEÑA TIP 'T' HARRIS WOOD HARRIS JUDY GREER DAVID DASTMALCHIAN AND MICHAEL DOUGLAS AS DR. HANK PYM
CASTING BY SARAH HALLEY FINN, C.S.A. SUPERVISOR DAVE JORDAN MUSIC BY CHRISTOPHE YOUNG EDITOR CHARLIE WEN RYAN MEINERDING VISUAL EFFECTS JAKE MORRISON COSTUME DESIGNER SAMMY SHELDON EXECUTIVE PRODUCERS DAN LEBENTAL, ACE COLBY PARKER, JR., ACE
PRODUCTION DESIGNER SHEPHERD FRANKEL DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY RUSSELL CARPENTER, A.S.C. EXECUTIVE PRODUCERS BRAD VINDERBAUM, DAVID J. GRANT EXECUTIVE PRODUCERS STAN LEE, EDGAR WRIGHT EXECUTIVE PRODUCERS VICTORIA ALONSO, MICHAEL GRILLO EXECUTIVE PRODUCERS ALAN FINE EXECUTIVE PRODUCERS LOUIS D'ESPOSTO
PRODUCED BY KEVIN FEIGE, PH.D. WRITTEN BY EDGAR WRIGHT & JOE CORNISH SCREENPLAY BY EDGAR WRIGHT & JOE CORNISH AND ADAM MCKAY & PAUL RUDD DIRECTED BY PETER JACKSON
MARVEL © 2015 MARVEL

GROTERE HELDEN BESTAAN NIET
15 JULI IN DE BIOSCOOP

BEN
STILLER

NAOMI
WATTS

ADAM
DRIVER

AMANDA
SEYFRIED

THIS REMARKABLE FILM IS POIGNANT, CHARMING AND ILLUMINATING IN DELIGHTFULLY GROWN-UP WAYS

LA TIMES

A RAZOR-SHARP WOODY ALLEN IN HIS PRIME

CHICAGO SUN-TIMES

A VERY SAD AND VERY FUNNY FILM

THE GUARDIAN

FROM WRITER/DIRECTOR

NOAH BAUMBACH

WHILE WE'RE

Young

LIFE NEVER GETS OLD.

VANAF 22 JULI IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

UNION
FOCUS

RIIL

WWW.REMAINNLIGHT.BE

DMorgen

BO
ZAR

CINEMATEK